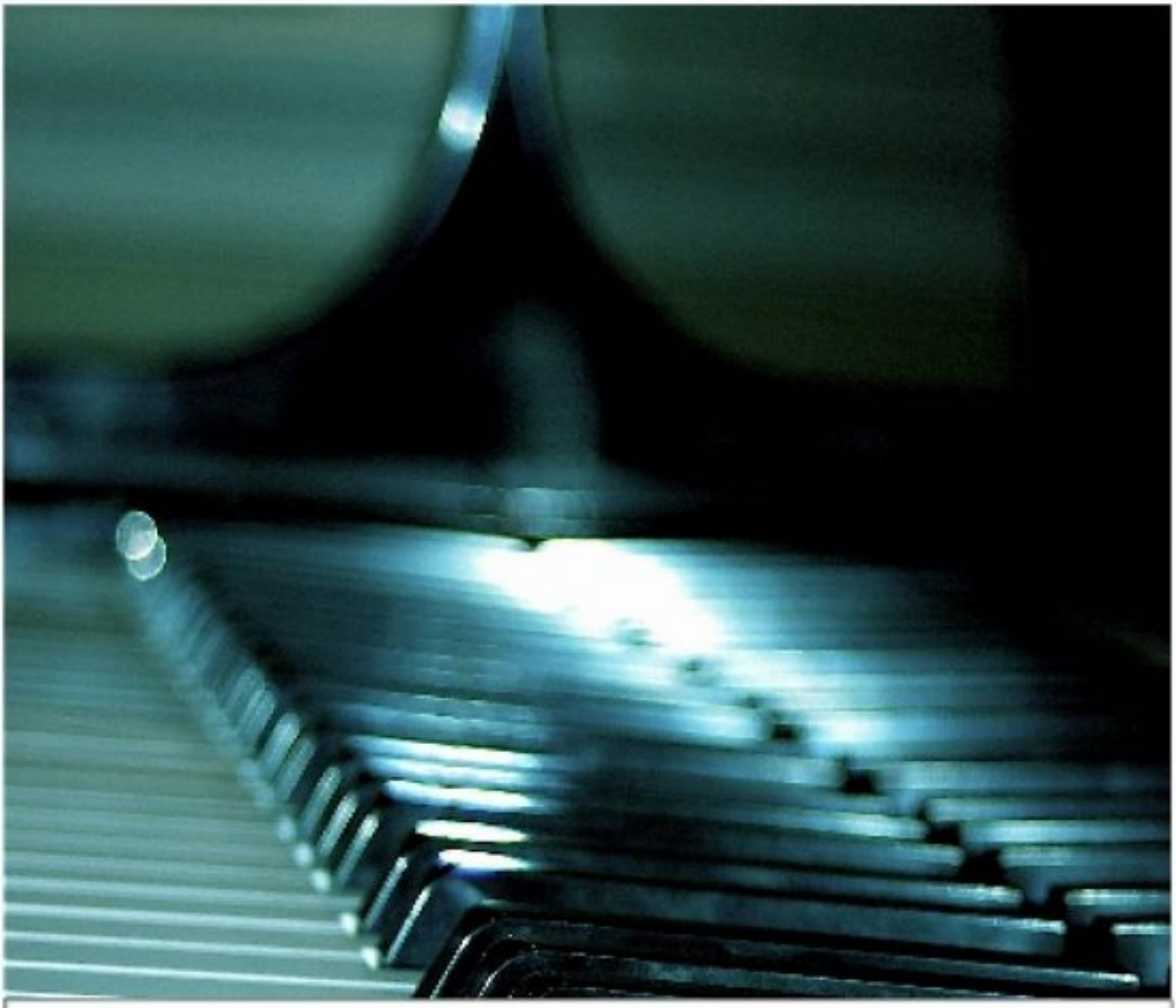

O Notă Falsă

Claudio Ruggeri

O Notă Falsă

Claudio Ruggeri

Traducere Lidia Cojocaru

“O Notă Falsă”
Autor Claudio Ruggeri
Copyright © 2014 Claudio Ruggeri, Cover Image: ©gtrfrkbob (http://mrg.bz/hzbRda)
Toate drepturile rezervate
Distribuit de Babelcube, Inc.
www.babelcube.com
Traducere Lidia Cojocaru
“Babelcube Books” şi “Babelcube” sunt mărci înregistrate ale Babelcube Inc.

Cuprins

Pagina de titlu
Pagina de copyright
Nota autorului
Vineri, 5 iulie, Comisariatul de Poliție
SÂMBĂTĂ, 6 IULIE
DUMINICĂ, 7 IULIE
LUNI, 8 IULIE
MARȚI, 9 IULIE
MIERCURI, 10 IULIE
Comentariul dumneavoastră şi recomandările prin viu grai vor avea o influenţă pozitivă
Căutați și alte lecturi deosebite? | Cărțile dumneavoastră în limba dumneavoastră

Nota autorului

Aceasta carte este fructul imaginației.
Orice referiri la evenimente întâmplate și/sau persoane existente ce apar in conținutul acesteia se vor considera pur întâmplătoare.

Vineri, 5 iulie, Comisariatul de Poliție

"Dragă domnule Gigante...eu am cam terminat cuvintele și chiar și răbdarea...plec!" Comisarul Vincent Germano se ridică din scaunul sau situat in camera de interogatorii cu mult calm dar în același timp în mod hotărât; suspectul pe care incerca de mai bine de o jumătate de ora, Renato Gigante, îi păru la un moment dat prea abil în a povesti minciuni încât să se forțeze sa asculte în continuare acele luări peste picior.

De fapt comisarul avea deja probe suficiente sa îl arunce în închisoare pentru trafic de droguri, dar ceea ce încerca era să îi smulgă unele informații detaliate în legătură cu unul din cumparatorii săi, un profesionist în jur de 50 de ani suspectat de pedofilie.

Germano închise ușa în urma lui întâlnind imediat privirea inspectorului Parisi, care, imaginand că aceea este doar o tactică a comisarului din vechile timpuri. Decise să i se adreseze în același mod sarcastic.

"Ai terminat deja, Vincent?"

"Pentru moment da, Angelo, mă duc acasă, de două nopți nu dorm și pe deasupra cred căcă am și febră! "

"Așa e...nu ai o mină tocmai buna..."

"Exact...cu el continuă tu, Angelo...înainte să îl arunci înăuntru pentru trafic de droguri, mai ține-l aici încă puțin, vezi ce reușești să scoți de la el și apoi acționezi în consecință, e totul clar?"

"Sigur, Vincent...chem pe domnul Girolamo sau pe Piazza să te însoțească acasă?"

"Nu...fac doi pași până la stație și iau autobuzul, la ora asta matinală copiii ar trebui să fie toți la școală si deci autobuzele semi-goale, ne auzim după amiază, Angelo, sună-mă când te duci în pauza de prânz. "

"Ok, Vincent, pe mai târziu atunci! "

"Pe mai târziu! "

Distanța parcursă de comisar până la stație fu mai degrabă scurtă, iar așteptarea nu se prelungi mai mult de zece minute până când văzu apărând un autobuz de după curbă.

Așa cum își inchipuise deja Germano, locurile din mijlocul de transport erau aproape toate libere, așa că luă loc pe primul rând de scaune și așteptă ca șoferul să închidă ușile pentru a se simți în largul său.

Scurtul parcurs de la comisariat spre casă, care de obicei nu dura mai mult de un sfert de oră, Germano îl petrecu împreună cu 3 perechi de călători, toți bărbați.

Primii doi erau așezați chiar lângă comisar, care asculta cu multa atenție, având grijă să nu fie descoperit, discuția în care se avanturara cei doi. Vorbeau de fapt despre sistemul cel mai eficace de a trăda soția fără a fi descoperiți de aceasta. Comisarul surâse în sinea lui, dandu-și seama cât de mult avea de învățat în domeniul respectiv.

Așezată cinci rânduri mai în spate, era o altă pereche de bărbați care, la rândul lor, în loc să vorbească despre femei, își confesau unele înșelăciuni reușite în domeniul asigurărilor și implicit care dintre ei fusese mai abil în a înșela respectivele companii.

Singurul zâmbet adevărat din ziua aceea reusiră să i-l smulgă în schimb doi băieți așezați într-unul din ultimele rânduri din spate...modalitățile lor foarte elegante de a chiuli de la școală și de a-i păcăli atât pe părinți cât și pe profesori, îl duseră cu gândul pe Germano înapoi în timp, cu mulți ani în urmă, când adolescent fiind ar fi platit aur ca să aibă măcar zece la sută din istețimea și șmecheria celor doi tineri studenți demonstrate în acea dimineață în timpul călătoriei în autobuz.

Comisarul coborî la stația stabilită și se îndreaptă spre străduța aceea încă neasfaltată, străduță ce reprezenta o scurtatură pentru toți cei ce doreau să ajungă în cartierul rezidențial în care locuiau, evitând astfel două sensuri giratorii și un semafor.

Apropierea de poarta casei sale îi sporea senzația de liberare care îl încerca pe comisar, iar gândul căcă va putea în sfârșit să se întindă în pat aproape că îl făcu să închidă ochii înainte chiar de a trece pragul.

Se dezbracă în grabă și se întinse în pat, acoperindu-se doar cu un cearcaf subțire, dar considerând temperaturile din acele zile, comisarului i se păru prea mult chiar și acea fâșie de bumbac.

Lui Germano îi trebuiră cam trei patru minute pentru a închide definitiv ochii, cu mâinile aproape părând împreunate într-o rugăciune, când de fapt

se destinseră de pe ziarul pe care comisarul îl ținea mereu pe noptieră și din care în dimineața aceea nu reuși să citească nici măcar un articol.

Clopotele bisericii învecinate care anunțau miezul zilei îl treziră pe Germano din somnul profund preț de câteva secunde...erau doar o avertizare, deoarece cu puțin înainte de douăsprezece și jumătate, comisarul trebui să deschidă forțat ochii trezit de soneria stridentă a telefonului.

"Alo?"

"Vincent, sunt Angelo, vroiam..."

"Ești deja în pauza de prânz? Dar cât este ceasul?"

"De fapt nu, Vincent, nu e nici măcar unu ceasul..."

"Ah, vroiai deci să te asiguri că sunt bine...iti multumesc pentru gând, Angelo, dar acum mai am nevoie de odihnă. "

"Vincent, din vocea ta îmi dau seama că nu te-ai trezit de-a binelea dar...oricum tu știi că nu te-aș fi sunat dacă nu era ceva *foarte important...*"

"Și ce s-o fi întâmplat așa de *important* ?"

"Cunoști cumva un anume Ralf Brandenburg? "

"Sigur că da, profesorul de muzică...locuiește la două case de mine, dar ce i s-a întâmplat? "

"Încă nu știm cu exactitate, în urmă cu cinci minute ne-a sunat grădinarul spunând că profesorul este așezat cu capul pe pian, reușește să îl vadă din grădină, dar ferestrele fiind închise prin interior și nereusind să intre, s-a gândit să ne sune pe noi. Dacă ieși la fereastră, Vincent, ar trebui să îl vezi măcar pe grădinar. "

Comisarul dădu la o parte perdeaua ferestrei dormitorului său de la primul etaj și privi la treizeci patruzeci de metri distanță. Îl recunoscu pe băiatul care deseori îl ajuta pe profesor la grădinărit și îi comunică acest lucru inspectorului Parisi ce rămase în așteptare de vești din partea comisarului, înainte de a trimite o mașină a poliției pe lângă ambulanța deja anunțată.

Germano se repezi afară încă adormit, parcurse puținele zeci de metri ce îl despărțeau de locuința lui Ralf Brandenburg și sări un mic gard până a păși pe peluza profesorului.

Îl găsi așteptându-l pe grădinar care nu înceta nici măcar o secundă să indice fereastra de la care se putea întrezări pianul din sufragerie...din ce se înțelegea capul lui Ralf Brandenburg era pe clapele instrumentului muzical, brațele în schimb îi atârnau în mod nefiresc aproape atingând pământul cu

degetele. Intuind că fereastra va fi oricum forțată de personalul de pe ambulanță sau de pompieri, Germano decise să o facă el însuși.

La prima privire profesorul părea că doarme, numai că o rană la ceafă provocată de un obiect contondent împreună cu o cantitate impresionantă de sânge pe jos și pe clapele pianului demonstrau exact opusul.

Dându-și seama de ceea ce se întâmplase, comisarul se întoarse imediat pe urmele sale, sperând că nu atinsese și nu mişcase nimic de la locul său, se îndreptă din nou spre exterior deja cu telefonul celular în mână.

"Comisariatul de Poliție, sunt agen..."

"Sunt Germano, dă-mi-l imediat pe Parisi!"

Timp de o răsuflare și inspectorul răspunse:

"Așadar, Vincent? "

"L-au ucis, Angelo...trimite imediat vreo două mașini care să înconjoare zona și anunță-i și pe cei de la criminalistică, avem de lucru pentru ei aici!"

"Ok, Vincent, fac totul într-un sfert de oră și vin și eu. "

"Ok. Eu între timp o să vorbesc puțin cu grădinarul. "

Germano se îndreptă imediat către acel băiat care la prima vedere nu părea să fi avut mai mult de douăzeci și cinci, douăzeci și șase de ani și care atunci când comisarul apăru la orizont, se dădu de o parte rezemându-se de gard.

Germano îi strânse mâna înainte de a începe întrebările.

"Mă numesc Vincent Germano, sunt comisar de poliție și vroiam în primul rând să vă mulțumesc pentru că ne-ați chemat imediat. "

"Salut, domnule comisar, în realitate m-am speriat puțin văzând cum ați sărit gărduleţul și cum ați dărâmat tot...dar mi-am dat seama că doar un polițist sau ceva de genul ăsta putea să facă asta!"

"Da..."

"E mort, nu-i așa?"

"Din păcate așa este, dragă domnule...cum vă numiți dumneavoastră dacă mă scuzați? "

"Marco Farina, domnule comisar, scuzați-mă dumneavoastră că nu m-am prezentat imediat. "

"Nicio problemă...după cum spuneam...așa este, din păcate profesorul nu mai este printre noi. "

"Trebuie să fie foarte trist să mori în timp ce cânți la pian..."

"Mă scuzați, domnule Farina, dar dumneavoastră din întâmplare l-ați auzit cântând la pian în dimineața asta?"

"Nu, dar văzându-l așa, mi-am închipuit. "

"Am înțeles...azi dimineață vi s-a părut ciudat profesorul? Ați observat ceva diferit față de obicei? "

"Ca să fiu sincer, domnule comisar, eu și cu profesorul vorbeam foarte puțin, o dată pe săptămână vin să îl ajut la grădină dar nu trec prin casă, ci săr gardul așa cum ați făcut dumneavoastră mai devreme. "

"Puțin cam neobișnuit, nu găsiți? "

"Într-adevăr așa este, dar tocmai el a vrut așa, spunea că din comoditate era mai bine dacă eu eram autonom în munca mea, astfel încât el să nu fie nevoit să fie acasă de fiecare dată. "

"Am înțeles, domnule Farina...la ce oră ați venit azi dimineață? "

"Să fi fost cam vreo unsprezece ceasul, domnule comisar, trebuia doar să adun niște bălării și să îngrijesc gradina de zarzavat. Eu mi-am făcut treaba fără grabă, imaginandu-mi că oricum voi fi acasă la prânz. "

"Da...încă ceva...acum mergeți la prânz, dar treceți pe la mine pe la comisariat chiar și azi după-amiază târziu, dacă reușiți. După cum cred că vă imaginați, sunt mereu o mie și una de hârtii de completat. "

"Știu știu...ok, domnule comisar, dacă nu mai aveți nevoie de mine atunci plec, pe mai târziu! "

"Pe mai târziu, domnule Farina! "

Tocmai când grădinarul se îndepărta, la orizont apăru o lumină albastră intermitentă ce anunța sosirea mașinilor de poliție și a echipei de criminaliști.

Germano se îndreptă imediat spre strada principală care permitea accesul în reședință în așa fel încât să îi îndrume pe colegii săi.

Doctorul Silvestri ajunse grăbit în sufragerie, acolo unde zăcea corpulcorpul neînsuflețit al profesorului Brandenburg. Însoțit de doi dintre oamenii săi, se apucă numaidecât de treabă făcând semne ample celorlalți ca să stea departe.

Germano nici măcar nu încercă sa se apropie de doctor pentru a căpăta ceva informații anticipate, ci preferă să aștepte ca acesta să iasă, rămânând din curte la intrarea pe proprietate, rezemat de zidul ce o înconjoară.

Totuși nu reuși să stea singur mai mult de cinci minute, deoarece inspectorul Parisi nu găsi altceva mai bun de făcut decât să încerce să schimbe două vorbe cu prietenul și colegul său.

"Crimă premeditată, Vincent? "

"Nu știu, lovitura la ceafă însă nu îmi pare opera unui pistol să fiu sincer, trebuie să așteptăm rezultatul autopsiei, am impresia că de data asta Silvestri nu ne va anticipa nimic!"

"Meticulos cum este, îi va fi foarte greu să se pronunțe înainte de a fi convins de modul în care a fost ucis...apropo, îl cunoșteai bine, Vincent?"

"Nu foarte bine, deseori ne întâlneam și schimbam două vorbe dar nimic deosebit, era neamț și eu am crezut mereu că nu prea suporta superficialitatea și inventivitatea noastre, ale italienilor. "

"Să nu îi dai dreptatedreptate ar fi cam greu..."

"Ai dreptate, Angelo, apropo... încearcă să afli dacă avea rude aici, ceva oficial mă rog, că totuși despre moartea lui va trebui să anunțăm măcar ruda cea mai apropiată. "

"Nu era căsătorit? "

"Din câte știu eu nu, dar de fapt el a fost mereu mai rezervat în legătură cu anumite argumente și eu, ca să nu îl pun în dificultate, am evitat mereu să întreb. "

"Am înțeles... să vad ce pot face. Încă ceva, de câți oameni crezi că vom avea nevoie pentru a percheziționa toată casa? Cei pe care îi avem deja ajung?"

"Cred că da, nu mai chema pe nimeni, Angelo. "

Așadar inspectorul Parisi nu avea altceva de făcut decât să se îndepărteze și să înceapă să dea ordine oamenilor deja prezenți la fața locului. Din moment ce comisarul lăsă locul de muncă în acea dimineață datorită condițiilor rele de sănătate, inspectorului i se păru deci cazul să îl lase liniștit, cel puțin pentru moment.

Germano reveni la asteptarea sa solitară și decise să își aprindă o țigară; când ridică ochii observă că o fată se apropia stânjenită de gardul reședinței și hotărî că era cazul să îi meargă în întâmpinare.

Ajuns la mai puțin de un metru își dădu seama că numai era chiar o fată din moment ce la o ulterioară privire nu părea să aibe mai puțin de treizeci și cinci de ani.

"Mă scuzați dar zona este sub supravegherea poliției, aveați nevoie de ceva, domnișoară? "

"Nu, nimic, am venit aici pentru profesorul Brandenburg, aveam lecție de pian cu el, însă am ajuns cu întârziere. "

"Am înțeles... îmi dau seama...dar din păcate în casa asta s-a comis o crimă si deci...mă scuzați dacă mă exprim cu acești termeni tehnici dar nu..."

"Nu vă faceți griji! "

Părul lung și negru reuși de câteva ori să acopere o bună parte din chipul și privirea femeii, privire care de altfel cu greu se dezlipea de pământ, pe tot parcursul interviului cu comisarul. Germano de fapt reuși să îi întâlnească ochii verzi doar o singură dată înainte ca aceasta să se îndrepte spre scooterul parcat puțin mai departe și să plece.

Gândurile comisarului fură imediat întrerupte la vederea inspectorului Parisi ce mergea spre ieșire; acesta își strigă superiorul imediat ce trecu de gardul reședinței.

"Spune-mi, Angelo! "

"Mai nimic, Vincent. Silvestri a zis căcă ar avea nevoie de încă vreo ora, poate două, pentru a termina tot, casa e mare și cred că sunt multe de examinat și pentru noi, nu știu...poate e mai bine să ne organizăm treaba. "

"Pai...am putea folosi casa mea ca și o mică bază operativă, Angelo, ca să evităm să ne plimbăm pe drumuri iar la comisariat ducem strictul necesar la sfârșitul investigației, poate vreo dovadă dar mă îndoiesc."

"Dar în felul ăsta casa ta ar deveni un port la mare...ești sigur că soția ta este de acord?"

"Chiar nu cred să fie, dar a plecat cu băieții în vacanță acum două zile, eu o să mă alătur lor la sfârșitul săptămânii viitoare...așadar pentru circa zece zile voi putea să pun casa la dispoziție, chiar dacă aveam alte planuri."

"Ok, de acord, Vincent, atunci așteptăm să iasă Silvestri și începem imediat."

Oamenii poliției reusiră să completeze munca preliminară înainte ca știrea să se răspândească, și înainte ca zeci de persoane să se adune în fața vilei maestrului Brandenburg.

În acest timp atât comisarul cât și Parisi se regăseau deja în sufrageria casei lui Germano, unde masa mare fusese eliberată de mileuri, glastre și diverse lucruri și pregătită să găzduiască o mare cantitate de obiecte și accesorii ale poliției.

Silvestri le dezvălui că probabil arma crimei ar fi putut fi o coadă de matură, compatibilă atât cu tipul de rană cât și cu faptul că în bucătărie

fusese găsită o perie de matură fără coadă.

Următoarea percheziție în locuință condusă de Germano dură mai puțin de jumătate de oră cu toate că era o casă destul de mare. În realitate mobilierul și accesoriile erau foarte puține, de aceea polițiștii găsiră multe probe și pentru că erau puține locuri în care ar fi putut găsi ceva.

Camera care la prima vedere părea că ar fi putut furniza vreun indiciu era dormitorul maestrului, unde se putea observa câte un obiect de îmbrăcăminte sau câte o revistă aruncate ici și colo. Germano se îndreptă spre un mic birou așezat în fața ferestrei, deschise unul dintre sertare și scoase conținutul, adică o agendă, câteva partituri muzicale și un număr al ziarului Der Spiegel, datat câteva săptămâni în urmă.

Inspectorul Parisi se ocupă de noptiere, care de fapt erau goale, și de comodă care în schimb părea să furnizeze în sfârșit ceva cu care să își bată capul. În interiorul celui de-al doilea sertar erau așezate în ordine aproape maniacală patru rânduri de scrisori scrise de mână, primite de Ralf Brandenburg în ultimii zece ani sau cel puțin așa credeau inspectorul și comisarul la prima vedere. Aceste scrisori fură luate și duse imediat la agentul Venditti la casa Germano și așezate pe masa mare din sufragerie.

În acel moment comisarul îl lăsă pe Parisi cu alți doi agenți să continue percheziția și ieși din casă cu telefonul în mână.

" Alo...da?"

"Salut, Piazza, sunt Germano."

"Salut, domnule comisar. "

"Ascultă...noi încă suntem aici unde acel profesor de muzică a fost asasinat și cred că mai rămânem până spre după amiază. Tu ar trebui să începi să pregătești hârtiile pentru a obține convorbirile și eventualele emailuri ale defunctului."

"Ok, aș avea nevoie să îmi repetați numele și prenumele maestrului, domnule comisar."

"Ralf Brandenburg, ai scris corect?"

"Acum da, era neamț? "

"Da, dar de cel puțin cincisprezece sau douăzeci de ani trăia în Italia, totuși ar trebui să găsim ceva."

"Am înțeles, domnule comisar, o să vă țin la curent. "

"Bine, Piazza."

Germano și își reluă drumul spre primul etaj al locuinței când fu oprit de Parisi la jumătatea scărilor. Acesta deja terminase o bună parte din treabă și

îi sugeră comisarului să reia inspecția mai târziu ținând cont că pentru moment aveau destul de lucru.

Grupul de polițiști compus din Germano, Parisi, Venditti și inspectorul di Girolamo ieșiră din curtea vilei profesorului de muzică și apoi se îndreptară spre locuința comisarului.

O dată intrați în casă și după ce așezară pe masă diversele obiecte luate din camera lui Ralf Brandenburg, oamenii lui Germano începură să le cerceteze.

Primul lucru ce atrase atenția comisarului fu cantitatea incredibilă de corespondență primită și trimisă de maestru.

Germano se gândi că o asemenea cantitate de corespondență ar fi putut reprezenta mai mult de zece ani de comunicații private pe care le primește în mod normal o persoană. În schimb judecând după datele de pe plicuri acele doua-trei sute de scrisori erau vechi de maxim doi ani.

Plicurile proveneau în general din Italia cu excepția unor felicitări venite din Statele Unite și câteva scrisori scrise de mână din Germania.

Germano adună cele cinci plicuri scrise în germană și verifică dacă expeditorul era același, în acest caz o anume Corinna. Caligrafia denota vârsta fragedă a fetei. În timp ce Germano își nota unele informații în carnețel, fu întrerupt de inspectorul Parisi.

"Ai găsit ceva, Vincent?"

"Poate că da, cateva dintre aceste scrisori, mai exact cinci, sunt în germană iar maestrul le-a primit din Germania. Cine le-a scris este o anume Corinna șișI după părerea mea este și destul de tânără. "

"Am înțeles...crezi că e mai bine să le ducem la comisariat? "

"Da, Angelo, și între timp anunță și chestura să ne trimită un translator de germană, sunt curios să știu ce scrie. "

"Bine."

"În schimb voi?"

Primul care a răspuns a fost inspectorul di Girolamo.

"Nimic deosebit, domnule comisar, multă corespondență așa-zisă formală, schimburi de felicitări, contracte și acorduri de muncă și câte o admiratoare a maestrului care s-a gândit că cel mai bun mod de a-și exprima sentimentele era acela de a-i scrie o scrisoare."

"Ok, Giulio, să păstrăm rândurile admiratoarelor, ne-ar putea fi de folos."

"Ok..."

"E ceva în neregulă, Giulio? "

"Nu, nimic, domnule comisar, mă gândeam la faptul că există persoane care nu au primit și nu vor primi niciodată o scrisoare de dragoste, în schimb altele chiar la o vârstă considerabilă, ca acest Ralf Brandenburg, primesc mai multe pe lună."

"Ce să zic...nu aș vrea să fac pe filozoful dar, de fapt, nu trebuie să ne surprindă dacă o persoană ca profesorul, înîn ciuda celor șaizeci de ani ai săi, primea aceste scrisori. Vezi tu, Giulio, noi suntem obligați datorită muncii noastre să fim în contact zilnic cu tristețea și josnicia umane, dar nu ni se întâmplă doar nouă. Sunt și alții care zi de zi se lovesc de superficialitate, hoție, ipocrizie...așadar când cineva cunoaște o persoană ca Brandenburg rămâne fascinat, mai ales femeile."

"Poate se întâmplă asta doar din cauza faimei ce înconjoară personaje ca maestrul. "

"Nu știu...nu cred că acest gen de persoane denumite artiști sunt în stare să emoționeze mii de oameni doar cu muzica, filmele sau datorită a ceea ce scriu. Cred ca reușesc și în viața de zi cu zi, poate de asta e așa greu să le uiți...oricum e mai bine să ne întoarcem la muncă. Tu, Venditti, ai găsit ceva deosebit? "

"Nu, domnule comisar, doar scrisori ca acelea găsite de di Girolamo. Oricum mai caut. "

"Bine."

Căutările celor patru continuară încă treizeci de minute. Aruncând o privire spre ceas, Germano își dădu seama că ora prânzului trecuse de ceva timp, așa că se îndreptă spre bucătărie să vadă dacă rămăsese ceva de la cina din seara precedentă. Din păcate căutarea a fost în van; cu cele treizeci și cinci de grade la umbră din acea după-amiază de iulie, să mănânce la prânz semipreparate nu era chiar nemaipomenit, dar comisarul, resemnat la gândul că nu găsise ceva mai bun, se convinse că până la urmă semipreparate prăjite erau mai bunebune decât nimic, așa că cei patru înfulecau măslinele umplute și chifteluțele de orez fără a protesta prea mult.

Atenția inspectorului Parisi căzu pe un plic alb 20x15 pe care îl arătă imediat lui Germano.

" E ceva în neregulă, Angelo? "

"Ia uită-te la plicul ăsta, Vincent, în interior am găsit doar două scrisori dar observă cât este de deformat."

" Așa este...pare să fi conținut mult mai multe decât cele două scrisori. Ești sigur că nu ai pierdut nimic de la casa profesorului și până aici la masă? "

" Sunt sigur, Vincent, acum două minute am desprins agrafa care ținea plicul sigilat. "

" Am înțeles, ai pregătit agrafa aceea pentru a fi trimisă la criminalistică? "

" Sigur, Vincent."

" Bine, eu în schimb aruncam o privire la agenda lui Ralf Brandenburg. Vezi tu...scria ce avea de făcut ziua și orarul lecțiilor , dar nimic mai mult, oricum o păstrăm și o ducem la comisariat, fără să o trimitem la criminalistică. "

" Așa vom face. "

Verificarea se termină cu puțin înainte de cinci după-amiaza. Germano și oamenii săi adunară tot ce era util pentru continuarea investigațiilor, oricum destul de puțin, și se îndreptară spre comisariat unde o altă serie de activități deja planificae îi aștepta.

La sosirea lor îl găsiră pe inspectorul Gianni Piazza, care se ocupa deja de analizarea convorbirilor telefonice și corespondența email a maestrului. Ridicatul din umeri cu care îi întâmpinase semnifica că pentru moment nu găsise nimic important pentru investigatori.

În afară de Piazza, îl găsiră așteptându-i pe Marco Farina, grădinarul care în acea dimineață chemă poliția și care acum se punea la dispoziția lor; așadar inspectorul di Girolamo îi făcu semn să îl urmeze în birou pentru a îndeplini formalitățile de rigoare.

Parisi și Germano în schimb erau în biroul acestuia din urmă făcând un rezumat al situației. Comisarul, înainte de a începe conversația, își aminti că trebuia să dea un telefon. Căută în agenda telefonică, ridică receptorul și formă un număr, dar convorbirea părea bruiată.

"Alo?"

"Ma auziți, domnule Ferrucci? "

"Cu greu...cine este?"

"Sunt Vincent Germano, aș avea nevoie..."

"Da, uitați, ședința cu locatarii blocului s-a mutat la sfârșitul lunii din cauză că eram ocupat. "

" Domnule Ferrucci, nu vă sun în calitate de locatar ci în calitate de comisar de poliție..."

" Ah...a fost vreo problemă cu trimiterea taxelor? "

"Din câte știu eu nu, oricum nu punem în discuție dacă sunteți sau nu capabil să fiți administrator de asociație de locatari. În dimineața asta s-a întâmplat un lucru foarte trist și aș avea nevoie de înregistrările video camerei instalate la începutul străzii, cu alte cuvinte aleea de acces în complexul de apartamente. "

"Am înțeles, se ocupă firma Fossi&Fiii, ar trebui să le cereți lor."

" Ascultați-mă, domnule Ferrucci...în dimineața asta maestrul Brandenburg a fost asasinat, eu nu am timp să mă duc la Fossi ăsta, sunați-l dumneavoastră și spuneți-i să pregătească filmatul de azi dimineață și să mă caute la comisariat. La venirea sa, Fossi va găsi toate autorizatiile autorității judiciare pentru acel filmat, e totul clar? "

" Doamne Dumnezeule, ar trebui să îmi acordați câteva minute, domnule comisar..."

" Nu vă supărați, dar unde vă aflați? "

" Sunt în Sardegna cu niște prieteni la cârma unei mici ambarcațiuni."

"Am înțeles..."

" Dar barca nu e a mea, domnule comisar, eu..."

"Păi, pentru unul care se vaită mereu, o barcă mi se pare cam prea mult..."

" Prietenii mei..."

" De ajuns, pentru numele lui Dumnezeu! Duceți velierul acela blestemat, sau cum s-o numi, în port și contactați firma Fossi&Fiii și spuneți-le să îmi procure acel filmat cât mai curând posibil, și gata cu vorbăria!"

" Așa voi face, domnule comisar. "

" Așa vreau sa cred!"

După ce puse jos receptorul, foarte nervos Germano îl puse la curent pe colegul Parisi în legătură cu discuția avută la telefon și tocmai când acesta vroia să deschidă gura, cineva bătu la ușă. Comisarul îl invită pe agentul Fiorini să intre și să îl pună la curent cu ceea ce se întâmplă.

"A venit translatorul, domnule comisar."

" Bine, atunci Angelo mergi cu el în biroul tău și dă-i să citească tot ce avem. Dacă îți cere cumva o copie a scrisorilor pentru a le examina acasă dă-i-o dar ține tu originalele."

"Ok, Vincent, revin la tine mai târziu și te anunț. "

"Bine, pe mai târziu atunci. "

După ce inspectorul Parisi și agentul Fiorini ieșiră, comisarului nu îi rămânea altceva de făcut decât să aștepte, lucru care nu îi plăcea deloc, dar de multe ori era obligat să facă.

Se gândi să îl contacteze pe Silvestri pentru unele informații anticipate despre autopsie, dar renunță și preferă să profite de acel moment de calm ca să își facă ordine în notițe, în tentativa de a da un sens acestei omucideri.

Într-un final învinse oboseala, aceeași pe care Germano încercase să o învingă în acea dimineață, înainte ca uciderea lui Ralf Brandenburg să îl constrângă să se întoarcă la muncă.

Când sunară la ușă, comisarul aruncă o privire ceasului înainte să deschidă gura; era aproape șapte seara, dormea de mai bine de o oră pe fotoliu.

"Intră! "

Inspectorul Piazza nu așteptă și a doua invitație și intră, după care îi aruncă o ocheadă cu subînțeles lui Germano și se instală fără prea multe pretenții.

"Aici situația se înrăutățește, domnule comisar..."

"Fir-ar să fie, Piazza, ce s-a întâmplat? "

"Sunt ore bune de când caut prin convorbirile maestrului fără să găsesc ceva; ăsta nu suna niciodată, singurele apeluri primite în ultimele trei luni au fost cele de la serviciul clienți al companiei telefonice, apeluri ce durau mai puțin de zece secunde."

" Profesorul era un bărbat din vechiul stil."

" Cam prea mult, domnule comisar, pe deasupra nu a folosit niciodată o căsuță email! "

"Bine...ascultă, mărește căutarea în ultimele șase luni...ba nu, în ultimul an, ceva trebuie să fie! "

"Ok, incerc."

" Anunță-mă imediat, Piazza, înîn caz de noutăți. "

"Stați liniștit, domnule comisar! "

Germano intui că investigația în curs nu e tocmai ușoară, își trecu o mână peste frunte în speranța că îi va veni vreo idee. În schimb inspectorul Parisi luă loc pe scaunul lăsat liber de Piazza în fața biroului comisarului.

"Tu ce noutăți ai, Angelo?"

"Ceva este...traducătorul mi-a spus că după părerea lui acele scrisori au fost scrise de o persoană foarte atașată de maestru, dar de care în același

timp vroia să păstreze distanța; am aici o copie ale unor fraze traduse, aruncă și tu o privire..."

" Ceea ce ar fi putut fi dar nu a fost...nu mereu lucrurile care se întorc la noi sunt pentru totdeauna...întâlnirile noastre recente...nu vreau să pierd ceva ce am regăsit când credeam că l-am pierdut..."

După ce citi câteva dintre frazele pe care translatorul reușise să le traducă, Germano ceru să se traducă în întregime fiecare scrisoare, iar între timp el încerca să descopere identitatea expeditorului; acea femeie cu numele Corinna trebuia găsită neapărat.

"Încă ceva, Vincent...scrisorile proveneau toate de la München, ștampilă poștei germane era încă lizibilă și translatorul a confirmat că au fost trimise de acolo. "

" Am înțeles. "

" Ce vrei să facem acum? "

" Sunăm la Lufthansa și la Alitalia șișI încercăm să descoperim dacă maestrul a luat vreunul dintre zborurile lor în ultimul an."

" Ok!"

Germano tocmai vroia să adauge ceva când îl întrerupse soneria telefonului.

" Alo? "

" Salut, domnule comisar, sunt Silvestri. "

" Salut, domnule doctor, spuneți-mi tot!"

" Am sunat doar să confirm ceea ce v-am spus acum câteva ore; arma crimei a fost o coadă de mătură. Acest lucru este sugerat de așchiile dintr-un lemn deosebit, care se folosește la fabricarea cozilor de mătură și care au fost găsite lângă rană. "

" Am înțeles, altceva? "

"Mai nimic de adăugat, victima nu fusese drogată, nici nu băuse; din câte am văzut maestrul nici nu luase micul dejun sau poate mâncase ceva foarte devreme azi dimineață. "

" Ora decesului? "

" În jur de zece, o să primiți raportul meu cu toate detaliile. "

"Mulțumesc, domnule Silvestri, pe curând! "

"Să vă aud curând, domnule comisar, nu mi se pare o chestie de bun augur! "

" Cum credeți, interpretați cum vreți. O zi bună!"

Auzind ultimeleultimele cuvinte ale lui Germano, Parisi nu se abținu să nu zâmbească.

"De ce râzi, Angelo? "

" Pentru că mi-am închipuit că Silvestri a zis încăîncă una de-ale lui..."

"Ți-ai închipuit bine...dar în afară de prostiile lui proverbiale, a confirmat că arma crimei a fost o coadă de mătură. "

"Bine, atunci o să spun oamenilor care încă cercetează casa Brandenburg să caute cu atenție; Silvestri ce ți-a spus în legătură cu ora decesului? "

" În jur de ora zece azi dimineață...deci recapitulând, semne de efracție nu au fost găsite și maestrul pare să fi fost lovit pe la spate de o persoană pe care sigur o cunoștea și în care avea încredere. "

" Atunci nu va fi dificil să o descoperim.

"Eu nu aș fi așa sigur... Piazza a trecut pe la mine mai devreme, aproape că a înnebunit printre contactele maestrului. "

"De ce? Sunt chiar așa multe? "

"Tocmai asta e problema, Angelo, pentru că singurul mijloc folosit de Brandenburg pentru a comunica pare să fie hârtia; puțin telefonul și zero emailul. "

" Hmm..."

" Va trebui să examinăm toate acele scrisori una câte una, frază cu frază, citind chiar și printre rânduri. "

"Atunci eu propun să ne organizăm, vom avea nevoie de Venditti și de di Girolamo ca să accelerăm munca."

" Bine, Angelo, cum îi vezi spune-le că trebuie să începeți imediat. "

" Această ultimă propoziție a comisaruluicomisarului rămase aproape suspendată din cauza bătăilor insistente în ușă.

"Intră! "

Barbatul delegat de firma Fossi & Fiii să livreze poliției filmatul din acea dimineață intră și se prezentă. Înmână polițiștilor un cd și după ce explică pe scurt cum funcționa, se întoarse să plece, dar fu oprit de comisar.

" Astea nu le vreți? "

" Ce anume, domnule comisar? "

"Autorizațiile pentru filmatul în cauză... "

" Ah...nu credeam să fie gata deja, șeful meu mi-a spus că după părerea lui vor trece câteva săptămâni..."

" Uite că le avem...ascultați, lăsați-mi numerele de telefon al dumneavoastră și al șefului,în cazul în care vom mai avea nevoie de voi."

"Cum să nu? "

Băiatul scrise niște numere pe o bucată de hârtie și, după ce i-o dădu lui Germano, plecă.

"Ai ascultat atent, Angelo, cum se folosește acest dvd?"

"Las-o baltă, Vincent, înîn timp ce vorbea nu reușeam să înțeleg dacă era doar amabil dându-ne toate acele informații. "

Comisarul puse biletul în agendă după o scurtă privire și se întoarse alături de Parisi.

"Poate că da sau poate că ne consideră doi ramoliţi bătrâni, incapabili să se descurce cu tehnologia...mă rog, să vedem despre ce e vorba. "

Cei doi puseră discul în aparat și îl porniră. Primele ore ale nopții fură cercetate în mod destul de superficial, pe de o parte pentru că de fapt nu era momentul crimei, dar și pentru că nu se vedea foare bine.

Cu ivirea zorilor situația se îmbunătăți; mica telecameră instalată la începutul aleii arătă destul de clar atât furgoneta unui curier cât și mașina ce se ocupa de curățenia străzilor. Începând cu acest moment Germano încetini viteza imaginilor până aproape de normal; între timp Parisi umplea carnețelul său cu tot felul de informații pe care acele imagini reușeau să le furnizeze, cum ar fi bucăți de numere de înmatriculare ale mașinilor care treceau sau detalii despre persoane care nu păreau că se găseau în zona din întâmplare.

Căutările continuară timp de două ore, în care un singur detaliu demn de luat în considerare era un cuplu de iubiți ce se salutară foarte afectuos înainte să se despartă.

Comisarul descoperi și de ce corespondența lui ajungea de multe ori în căsuța poștală a vecinului; în imagini se vedea clar poștașul, care așezat comod pe scuterul firmei, își prepara si fuma zâmbind ceea ce părea a fi o țigară de marijuana. Germano își spuse că trebuia să schimbe cât mai curând două vorbe cu băiatul cu poșta.

Filmatul se derula înainte către ora la care se presupunea că fusese asasinat Brandenburg, când un detaliu atrase atenția celor doi polițiști. De la intrarea pe alee se vedea clar un individ ce o străbătu pe toată, pentru ca apoi să se oprească hotărât în fața interfonului vilei maestrului.

Germano încercă să se apropie mai mult de ecran dar fu obligat să se întoarcă pentru a-l privi pe Gianni Piazza care tocmai intrase în biroul său. I

se păru că inspectorul aproape că nu reușea să vorbească decât gâfâia și nu fu lăsat de comisar, acesta din urmă făcându-l să tacă printr-un gest al mâinii. Așadar, intuind că cei doi examinau ceva interesant, Piazza se abținu să deschidă gura și se apropie de ei. Germano îl implică în discuție.

"Ție ce ți se pare, Piazza? "

"Mie mi se pare, domnule comisar, că un băiat destul de tânăr și slab a sunat la interfonul maestrului cu douăzeci de minute înainte ca acesta să moară, asta dacă ora de pe ecran coincide cu cea reală. "

"Ora este corectă, doar că...nu se vede bine...dar dacă s-ar putea da imaginile înapoi...am impresia că mersul nu este chiar al unui băiat. "

" Dar îmbrăcămintea, domnule comisar...e în jeans și mânecă scurtă, păr scurt și șapcă pe cap...chiar pare un băiat. "

Atunci Germano îi ceru lui Parisi să deruleze banda cât mai repede înainte, imaginile se desfășurară rapid până la momentul în care se văzu grădinarul sărind gardul și începând lucrul, urmat la mai puțin de o oră chiar de comisar, care se îndrepta spre locul delictului după ce fusese trezit de apelul inspectorului Parisi.

Cât despre băiatul văzut intrând pe la poarta principală, nu reușea să stabilească dacă și când ieși din vilă. Cei trei atunci derulară înainte banda, examinând cu atenție fiecare chip, siluetă și umbră care apăru pe lângă vilă chiar și în timpul operațiunilor poliției de după descoperirea cadavrului, dar de băiatul cu șapcă nicio urmă. Cel care întrerupse liniștea fu inspectorul Parisi.

"Poate a reușit să se amestece prin mulțimea adunată în fața caseicasei după ora prânzului. "

" E posibil, Angelo, poate că a așteptat chiar în casă un moment propice să dispară sau poate a fugit sărind celălalt gard, de pe partea cealaltă a vilei, acolo unde zona nu este acoperită de videocamere."

"Și asta e posibil, Vincent. "

" Oricum să trimitem o copie a acestui filmat cuiva care se pricepe să mărească toate detaliile privitoare la acel băiat, dacă e posibil cât mai clar. Te ocupi tu, Angelo?"

" Ok!"

" Piazza, scuză-mă pentru mai devreme dar..."

"Nu-i nimic, domnule comisar, eram în trecere pentru că am și eu noutăți. "

" Spune-mi."

"Am găsit două apeluri mai vechi primite de profesor din Germania; primul cu aproape un an în urmă iar cel de-al doilea în februarie anul acesta. "

" Am o curiozitate, Piazza, din care zonă a Germaniei proveneau aceste apeluri?"

" Din München, deja i-am anunțat pe colegii noștri germani să ne spună al cui este numărul... e ceva ce nu știu și ar trebui să știu, domnule comisar? "

"De fapt da, și scrisorile primite de Brandenburg proveneau din München, tocmai ce ne-a confirmat acest lucru translatorul, examinând timbrele poștale. "

" Bine, atunci urmăm pista asta."

" Mda..."

Germano nu arătă acel entuziasm al colegului său; de fapt ideea că cercetările își măreau raza până peste hotare nu avea cum să îi inspire siguranță comisarului în rezolvarea cazului.

După ce făcură un rezumat al lucrurilor de rezolvat pentru fiecare, cei doi inspectori îl lăsară singur pe comisar și se întoarseră la birourile lor. Germano, înainte să îi lase să plece, își notă ceea ce doreau să mănânce la cină, cină comandată la restaurantul de vis-a-vis șișii trimisă colaboratorilor săi.

Rămas singur, comisarul se abandonă unei stări de amorțeală, reflectând asupra vieților personajelor cum ar fi maestrul Brandenburg.

Comisarul începea să își cunoască vecinul cel renumit tocmai acum după ce fusese asasinat. Din puținele fragmente de viață descoperite în acele ore, sărea imediat în ochi particularitatea existenței marelui muzician. Chiar dacă evitase să comenteze cu colegii săi, Germano de câteva ori în acea zi avusese impresia că știa ce se întâmplase acolo, numai că trebui să nu ia în considerare instinctul său, ținând cont că nu avea dovezi. Dar bănuia că surprize vor apărea tot mai multe pe măsură ce se săpa și mai adânc în viața lui Brandenburg.

Gândurile lui Germano încet-încet lăsară loc unui somn profund și odihnitor, ce dură cel puțin două ore, până când cineva îl trezi cu bătăi puternice în ușă.

"Intră! "

Inspectorii Piazza și Parisi intrară și se așezară pe aceleași scaune ocupate și mai devreme. Din privirile lor, Germano intui că nu veniseră cu

mâinile goale. Primul care luă cuvântul fu Parisi.

"M-am ocupat de trimitereatrimiterea acelor imagini și am reușit să vorbesc cu cine se ocupă de filmate."

" Și ce au spus? "

"Au spus că vor încerca dar să nu sperăm prea mult; rezoluția acelei videocamere nu este de calitate ca să nu mai vorbim că era și în bătaia soarelui. "

"Dar nu reușesc chiar deloc?"

" Nu știu, Vincent, au spus că vor încerca. "

" Am înțeles...bănuiesc că ai altceva de adăugat. "

" Da... Alitalia a confirmat că maestrul Brandenburg a zburat cu ei de două ori în ultimul an...și..."

Comisarul îl întrerupse pe Parisi cu un gest al mâinii, în timp ce îl puse pe Gianni Piazza să repete despre când fuseseră primite din Germania cele două apeluri de către profesor.

"Primul a fost pe 12 august anul trecut, domnule comisar. "

" Și primul zbor al maestrului când a fost, Angelo? "

"Pe 1 septembrie, Vincent, după aia a mai fost un zbor pe 27 februarie anul ăsta, destinația nu ți-o spun că oricum ai ghicit-o."

" München? "

" Da."

"Tu, Piazza, nu ai nimic de adăugat? "

"Ba da, domnule comisar, acum puțin timp m-a sunat poliția germană să mă pună la curent în legătură cu abonatul numărului de la care porneau apelurile; reiese că este pe numele unei anume Helena Singer, domiciliată la München în strada Kirchen, numărul 11."

" Nu știm nimic de ea?"

" Încă nu, la telefon nu mi-au spus prea multe colegii nemți, în realitate ei sperau ca acest nume să ne fie cunoscut nouă. "

"Cum să nu...între timp să facem altceva, mâine dimineață unul dintre voi trebuie să intre în contact cu primăria din Grottaferrata și să afle dacă sunt videocamere pe strada principală, îmi închipui că asta este treaba gardienilor publici; când ați terminat asta o să vă ocupați de cetățenii, de activitățile comerciale și de oricine are instalat un sistem de supraveghere. Trebuie să ne trimită filmatele, dacă cineva se pune de-a curmezişul o să fac tot posibilul să aveți autorizație de la Autoritatea Judiciară chiar pentru mâine dimineață! E totul clar? "

Cei doi inspectori au răspuns aproape la unison cu un gest amplu din cap, pe care Germano l-a răsplătit cu un zâmbet. Comisarul atunci își aprinse o țigară și apoi reluă aproape imediat conversația.

"Încă ceva important de făcut este să scotocesc în această agendă, i-am aruncat o scurtă privire după-amiază și am observat că maestrul își nota orarul lecțiilor ce ținea în timpul zilei și prenumele elevilor, dar nu și numele de familie; numai în cazul omonimilor adăuga lângă prenume inițiala numelui de familie. "

" Am o curiozitate, domnule comisar. "

" Spune-mi, Piazza."

" Dar dacă omul ăsta nu folosea nici telefon, nici email, cum naiba făcea să țină legătura cu elevii? Ca să nu mai vorbim de cum reușise să intre în contact..."

" Asta va trebui să descoperim, să ne așteptăm la surprize, băieți! "

" Eu aș avea câteva întrebări, Vincent. "

" Spune-mi, Angelo!"

" Prima se referă la veniturile lui Brandenburg, tu că îl cunoșteai poate știi din ce bani trăia..."

" Să spunem că chiar dacă ne opream câteodată să vorbim, asta nu înseamnă că eu cunoșteam toate detaliile vieții sale, dar apropo de asta două verificări de facut: una la bancă și alta la Fisc, nu cred că ar strica, a doua întrebare pe care o aveai care era, Angelo?"

" Te privea pe tine, Vincent, nu că aș vrea să mă bag în treaba ta, dar eram curios să știu de ce anume ai vrea să te ocupi."

"Hm...pun pariu că mai devreme când ai contactat Alitalia, ai întrebat dacă este un loc liber pentru mâine, la unul din zborurile lor către München, nu-i așa? "

Inspectorul Parisi răspunse cu un zâmbet în colțul gurii în așteptarea continuării.

"...ai putea să suni din nou la compania de zbor și să confirmi prezența mea la primul zbor de mâine dimineață, rezervă și biletul de întoarcere dar fără să specifici data, nu știu cât timp va trebui să stau."

" Ok, Vincent, pot să spun deja că primul avion decolează la 8 dimineața, deci după un scurt calcul ar trebui să trec să te iau pe la 5, adică peste circa patru ore. "

" Erai bun la matematică, nu, Angelo? "

Ironia generală fu momentan întreruptă de celălalt inspector.

"Apropo de asta, domnule comisar..."

" Spune - mi, Piazza. "

" Aş avea o legătură...funcționarul german de la chestura din München, care mi-a furnizat informații despre numărul de telefon, se numește Theodor Kaiser și mi-a spus că dacă vreți puteți să îl sunați și acum ca să vă puneți de acord. "

"Dar e trecut de miezul nopții..."

" Da, dar el e de noapte și m-a asigurat că apelul dumneavoastră nu l-ar deranja deloc. "

" Nemții sunt tot nemți...apropo, Piazza, și tu ai intuit unde urma să călătoresc?"

" Am învățat să vă cunoaștem..."

" Bine atunci; acum lăsați-mă să mă duc acasă, sunt frânt și peste mai puțin de cinci ore, așa cum mi-a zis aici prezent Parisi, va trebui să fiu în picioare. Îl voi suna pe Theodor Kaiser de acasă. "

Cei trei se salutară cu câte o palmă prietenească pe urmă, căzând de acord să se țină la curent pe tot parcursul ședерii comisarului în Germania.

SÂMBĂTĂ, 6 IULIE

Avionul ce provenea de la Fiumicino cu comisarul Vincent Germano la bord ateriză pe aeroportul internațional din München la ora 9.25 în acea dimineață de vară.

După cum se puseseră de acord cu o seară în urmă, comisarul,imediat ce trecu de ușile mari de sticlă unde se așteaptă pasagerii, începu să caute cu privirea trei bărbați în uniformă negru și verde.

Cu greu Germano îi recunoscu șișiapropiindu-se de ei observă un al patrulea bărbat mult mai scund decât ceilalți și îmbrăcat civil; tocmai acesta din urmă conduse grupul spre comisarul italian. O dată față în față și cu o puternică strângere de mână, bărbatul fără uniformă se prezentă: era Theodor Kaiser.

"Bună ziua, domnule Germano, ați avut un zbor plăcut? "

"Spuneți-mi Vincent...oarecum da, totul a mers perfect; mă scuzați, domnule Kaiser, aș avea o curiozitate. "

"Acum e rândul meu să te rog să îmi spui Theodor. "

"Ok, Theodor...am observat că agenții tăi sunt toți înalți 1,85 m, toți în formă perfectă și cu aceeași tunsoare...se prezintă deja așa când cer să se înroleze sau îi transformați voi în felul ăsta? "

"Hahaha, Vincent, voi, italienii, aveți mereu chef de glume...oricum acum e mai bine să mergem, o mașină de-a noastră ne așteaptă aici afară. "

"Da, Theodor, să ne mișcăm, asta din păcate nu e o vacanță de plăcere pentru mine. "

Cei trei bărbați în uniformă se suiră în prima mașină, destul de veche dar perfect funcțională, în timp ce la dispoziția celor doi comisari era o berlină nemțească a departamentului de Poliție din München.

Germano se așează pe scaunul pasagerului, iar colegul său neamț se instală la volanul mașinii puternice; în primele 15 minute parcurse către sediul poliției între cei doi nu avu loc niciun schimb de cuvinte, Germano continua să privească afară cu o față aproape inexpresivă.

"Ma scuzi, Vincent...de câteva minute mă întreb ce e așa de interesant de văzut afară...sunt numai clădiri și muncitori la lucru, câte un parc drăguț nimic de zis, dar nu se compară cu Veneția voastră sau cu Coasta Amalfitană."

"Asta e adevărat, Theodor, dar privind afară am avut impresia că totul ar avea o logică, un sens, ceea ce nu se poate spune despre draga noastră Italie."

"Nu știu dacă este chiar așa, Vincent, poate există o logică și un sens și la voi, ba nu, sunt sigur că există, dar am impresia că în ultimul timp voi, italienii, sunteți concentrați pe jumătatea goală a paharului, greșesc? "

" Nu, poate că ai dreptate tu, Theodor..."

"Ehehe...oricum aproape că am ajuns la hotelul tău. "

"Hotelul ales de Germano pentru ședederea pe tărâm german se afla în strada Cornelius în zona centrală a orașului; la prima privire părea mai degrabă spartan și funcțional, exact ce îi trebuia comisarului italian.

Theodor Kaiser, după ce parcă mașina de serviciu îl însoți pe colegul său în clădire până la mica recepție; în timp ce Germano completa unele formulare și înmâna documentul său, avu loc un schimb de replici în germană între băiatul de la recepție și Kaiser, care îl puse la curent pe tânăr în legătură cu identitatea comisarului italian.

Germano fu îndemnat să își ducă bagajele în camera de la al doilea etaj, ceea ce îi luă comisarului nu mai mult de cincisprezece minute, după care se alătură lui Theodor Kaiser, care între timp îl așteptase răbdător așezat pe una din canapelele din holul îngust, pentru ca apoi să iasă împreună din hotel și să se îndrepte spre sediul poliției.

De data asta drumul în mașină fu foarte animat între cei doi polițiști; Theodor Kaiser îl instrui pe Vincent Germano despre unele obiceiuri germane și îi înmână unele coli A4 pregătite înainte, pe care erau scrise unele expresii mai des folosite în Germania, așa încât să nu fie complicat pentru colegul său chiar și comandarea unei cafele la bar.

O dată ajunși la sediul poliției și după un rapid salut către gardieni, cei doi comisari se îndreptară imediat spre biroul lui Theodor Kaiser. Acesta din urmă începu o nouă conversație.

"Am pus să fie pregătită o cameră unde vei putea lucra liniștit, nu e foarte mare dar are tot ce ai nevoie, un calculator cu conexiune internet, un telefon, un fax și un birou; nu e enorm dar m-am gândit că dacă tot nu stai mult timp..."

"Nu trebuie să te justifici, Theodor, dimpotrivă oferi mult mai multă colaborare decât s-ar putea aștepta cineva."

"Ieri așa cum îți închipui, a trebuit să o anunț pe doamna Helena Singer de vizita ta, bineînțeles nu mi-am permis să îi pun întrebări în legătură cu ancheta, dar când a auzit că o vizitezi...nu știu, am avut impresia că era bucuroasă; doamna Singer este un personaj foarte cunoscut în orașul nostru. "

"Deci a aflat deja de moartea maestrului Brandenburg? "

"Da, eu am sunat-o azi dimineață devreme dar cred că deja aflase de ieri după amiază. Ralf Brandenburg era foarte popular aici la noi, a compus coloanele sonore ale multor filme de succes la televiziunea germană. "

"Am înțeles...de fapt ieri seară nu am avut timp să îți dau toate detaliile prin telefon, dar acum că sunt aici e altfel. "

"Bine, Vincent, atunci povestește-mi ceva ce nu știu. "

"De fapt problema adevărată este că nici noi nu știm de ce să ne apucăm; pare, cel puțin la o primă analiză, că maestrul nu folosea clasicul mod de comunicare cu ceilalți cu care suntem obișnuiți noi, occidentalii, adică tehnologic, și care, lăsând multe urme, îţi permite să ai tot timpul ceva de cercetat, în realitate el comunica doar prin scrisori scrise de mână; singurele urme găsite până acum au fost cele două apeluri ale doamnei Singer și unele scrisori în germană semnate de o anume Corinna, deci nu aveam prea multe de făcut decât să căutăm direct aici în Germania. "

"De asta sigur nu te invidiez, Vincent; în orice caz am aruncat deja o privire în arhivele noastre să văd dacă este ceva ce are legătură cu Ralf Brandenburg, dar nu era nimic, probabil și din cauza faptului că s-a transferat în Italia de aproape treizeci de ani. "

"Coincide cu datele din posesia noastră...cred că singurul lucru ce se poate face este să se vorbească cu persoanele care l-au cunoscut, sperând să iasă ceva la iveală. "

"Sigur, oricum doamna Singer ne așteaptă în jur de doisprezece dar dacă ajungem cu câteva minute mai devreme nu cred că se supără. "

"Bine, Theodor, să mergem atunci. "

Drumul celor doi de la sediul poliției către reședința Helenei Singer fu destul de scurt; doamna locuia într-un elegant apartament situat într-una din clădirile cele mai selecte din centrul Münchenului.

Portarul se înfățișă imediat cum cei doi intrară pe ușa elegantei clădiri și nu îi lăsă să continue decât după un interogatoriu de gradul al treilea, demn

de invidiat chiar și de inspectorul Derrick.

O dată ajunși la ultimul etaj, descoperiră că nu trebuiau să caute butonul soneriei doamnei deoarece tot etajul era al dumneaei.

Ieșiră din ascensor și sunară la singura ușă din fațafața lor; le deschise un majordom în haine elegante care îi invită să intre și să se facă comozi.

În așteptarea doamnei Singer, atât Germano cât și Kaiser avură ocazia săsă admire excelenta lucrare de modificare și restaurare, ce a permis să unească toate apartamentele de la același etaj fără să creeze dezechilibre între încăperi.

Stăpâna casei se prezentă în fața celor doi foarte elegantă, strânse mâna întâi comisarului italian și apoi pe cea a celui german, după care îi invită să o urmeze în sala de ceai, unde o tavă cu tot felul de băuturi era așezată la vedere.

În acel moment Theodor Kaiser decise că era cazul să se retragă; acesta poate părea un gest de curtoazie și rezervare față de investigația condusă de Vincent Germano în Italia, însă în realitate chiar doamna Singer îl rugă în acea dimineață când vorbiră la telefon să o lase singură cu comisarul italian, cerere pe care Theodor Kaiser o onoră.

Doamna arăta cam în jur de cincizeci de ani, dar ochii lui Germano nu îl înșelară când se gândi că de fapt vârsta doamnei se apropia de șaizeci.

Comisarul decise să spargă gheața imediat și cu un zâmbet o întrebă dacă prefera să dialogheze în italiană sau în engleză; se mai strecurară și câteva cuvinte în germană dar oricum fără a avea neînțelegeri.

"Casa dumneavoastră este mobilată cu foarte mult bun gust, doamnă Singer. Primiți complimentele mele."

"Eh...voi, italienii, mereu faceți complimente chiar și când nu trebuie...mai degrabă spuneți-mi, domnule Germano, a suferit Ralf?"

"Nu, nu cred, ba mai mult sunt sigur că nici nu și-a dat seama de ce i se întâmpla. "

"Săracul Ralf...investigația în ce punct se află, domnule Germano? "

"Aş putea să vă spun că suntem într-un punct avansat, că suntem pe urmele asasinului și așa mai departe, dar dacă azi sunt aici să vorbesc cu dumneavoastră, cred că ați intuit și singură că realitatea este alta...după cum vorbiți de maestrul Brandenburg am impresia că nu am venit degeaba. "

"Foarte corect, ați făcut foarte bine că ați venit la mine...cum cred că v-ați dat seama povestea este lungă și departe în timp."

"Sunt aici pentru asta, doamnă!"

"Bine...l-am cunoscut pe Ralf în urmă cu treizeci și cinci de ani într-un restaurant italian aici în München, a fost destul de ciudat modul în care ne-am cunoscut...el a vărsat din greșeală farfuria cu spaghete pe mine care eram așezată la masa din spatele lui...el spunea mereu că destinul a vrut să ne întâlnim, chiar dacă eu nu am crezut niciodată asta. Înaintând în timp și cunoscându-l din ce în ce mai bine, începusem să cred că acele spaghete în acea zi nu căzuseră pe mine doar dintr-un capriciu al destinului...Ralf era în stare de orice. "

"Nu am nici cel mai mic dubiu, doamnă."

"Apoi cu scuza că vroia să se facă iertat pentru acel incident, mă invită să ieșim la o cafea într-o după amiază; mă credeți, domnule comisar, dacă vă spun că seara dinainte să ies cu el nu am închis un ochi?"

"De ce? Maestrul Brandenburg vă speriase în vreun fel?"

"Da, teribil de mult, era ca și cum știam că urma să dau naștere la ceva ce urma să îmi schimbe viața, ceva ce nu se uită într-o noapte și care..."

"Erați îndrăgostită? "

"În acel moment nu, dar știam că urma să se întâmple..."

"Nu cred să fi fost ceva rău în asta, doamnă Singer..."

"Nu, într-adevăr, lucrurile frumoase nu sunt niciodată greșite, oricum după acea zi eram tot timpul împreună, tot anul acela și al doilea an și al treilea și așa mai departe până în vara lui '83."

"Ce se întâmplă așa deosebit în acel an?"

"Trebuie să precizez un lucru, domnule comisar, familia mea a fost mereu bogată, tatăl meu și bunicul înaintea lui s-au ocupat cu oțelul și eram nu doar bogați dar și foarte cunoscuți, în schimb Ralf...să zicem că arborele său genealogic nu era exact ca al meu. "

"Nu înțeleg, fiți mai explicită. "

"Părinții săi erau persoane oneste nimic de zis, doar că având mama casnică și tatăl muncitor, Ralf nu putea să pară altceva decât ce era...dar cel ce avea să devină marele maestru Brandenburg avea nervi tari și inimă de oțel și în ciuda a tot reuși să studieze întâi pianul și apoi vioara. Asta doar datorită muncilor din timpul zilei. Vedeți dumneavoastră lui îi plăcea să spună că zilele lui erau împărțite în două, prima parte începea o dată cu ivirea zorilor și era făcută din sudoarea frunții, umilințe și melancolie, iar a doua parte se umplea de muzică și iubire. "

"Bănuiesc că acel cuvânt iubire se referea la dumneavoastră. "

"Exact, astfel că am rămas însărcinată chiar în acea vară a lui '83."

"Și maestrul ce a zis despre asta?"

"A rămas surprins, aș spune chiar șocat, dar nu doar pentru că devenea tată, ci si pentru acea serie de schimbări ce urma; vedeți dumneavoastră, relația noastră rămase secretă pe tot parcursul a celor cinci ani. "

"Îmi permiteți să întreb de ce atâta secret? "

"De fapt asta a fost ideea lui Ralf, îmi tot repeta căcă dacă ne-am fi afișat am fi fost obligați să dăm explicații tuturor și am fi pierdut intimitatea noastră fără să câștigăm nimic, pentru că după părerea lui, persoanele normale sunt mediocre și triste și unele lucruri e inutil să încerci să le explici pentru că oricum nu ar înțelege. "

"Un tip interesant, nu?"

"Așa e...într-un final eu am născut când el era deja în Italia cu munca în acei ani începuse să colaboreze cu o casă de producție cinematografică, colaborare ce a durat până în urmă cu câțiva ani. "

"Putem să spunem că v-a abandonat? "

"Eu am suferit mult într-adevăr, dar cred că dacă fiica noastră ar fi contat pe el pentru un trai liniștit Ralf ar fi rămas, doar că la mine acasăacasă nu erau asemenea probleme. "

"Ce ați povestit familiei dumneavoastră, doamnă Singer? "

"Adevărul, cel puțin tatălui meu i-am povestit tot, el era un bărbat ce înțelegea slăbiciunile, nehotărârea și fragilitatea ființei umane, cu mama în schimb a fost diferit, nu avea o mentalitate deschisă dar oricum decisesem să aranjăm o căsnicie de interes cu fiul unui industriaș, prieten al tatălui meu, și să lăsăm să se înțeleagă că ar fi fiica lui Corinna."

Când a pronunțat acest nume expresia de pe chipul lui Vincent Germano se schimbă imediat; interlocutorea sa intui dar se prefăcu că nu a observat nimic și continuă.

"Lucrurile cu soțul meu, cum vă puteți închipui și singur, nu au mers ca pe roate, după doar șase luni de căsnicie trăiam în camere separate, dar asta e viața, nu?"

"Uneori așa e...Corinna și-a cunoscut vreodată tatăl, mă refer la cel adevărat? "

"Sigur, cu Ralf m-am auzit în toți acești ani de vreo două ori pe an reușeam să ne vedem și nu încetam să vorbim despre Corinna, mai apoi când ea a crescut ne-am pus de acord că era timpul să se întâlnească și așa a fost. "

"Când? "

"Acum cinci sau șase ani. "

"Cred că a fost frumos pentru amândoi, nu?"

"Bineînțeles, cred că Ralf a regretat că plecase în urmă cu mulți ani, evitând să înfrunte situația, prețul plătit pentru atâta superficialitate a fost chiar fiica sa; chiar dacă nu a recunoscut niciodată lucrul ăsta eu știam că așa era."

"Nu mă îndoiesc, doamnă Singer, din câte știți dumneavoastră cât de des își vedea tatăl Corinna? Mergea ea în Italia sau doar el venea la München? "

"Din întrebarea dumneavoastră deduc că știți deja de calatoriile lui Ralf în Germania, deci nu cred că răspunsul meu v-ar ajuta, domnule comisar, iar în ceea ce privește calatoriile Corinnei cred că o puteți întreba chiar pe ea și cred că așa ar fi cel mai bine. "

"Și cum...?"

"Mergeți în strada Amalien la numărul 98, o găsiți acolo, sunt sigură că și comisarul Kaiser va fi bucuros să vă însoțească. "

"Sunteți o femeie deosebită, doamnă Singer. "

"Depinde din ce punct de vedere...ah uitasem, întrebați de Corinna Adler."

"Așa voi face. "

Germano povesti colegului său german toate detaliile convorbirii cu doamna Singer. Pe drumul către strada Amalien, Theodor Kaiser asistă la monologul comisarului italian, abţinându-se de la orice comentariu.

Ajunși la două blocuri distanță de locuința Corinnei Adler, Germano fu îndrumat către adresa exactă de către colegul său, care de această dată îl aștepta în mașină.

Clădirea respectivă se arăta foarte diferită de cea precedentă, având o construcție săracă și cu foarte puține detalii. Negăsind un portar la intrare, Germano se îndreptă spre butoanele de interfon și începu să le citească pe toate de jos în sus, căutând numele Adler. Erau în jur de treizeci de familii ce locuiau în acel bloc, și comisarul descoperi numele căutat pe la jumătatea listei.

Sună la interfon și după câteva momente îi răspunse o voce de femeie care spuse ceva în germană, absolut de neînțeles pentru comisar; acesta nu găsi ceva mai bun decât să spună ceva în limba lui.

"Vorbesc italiană, sunt comisar de poliție și..."

Germano auzi țăcănitul ușii de la intrarea în bloc și aceeași voce care îi răspunse îl îndemna să urce până la etajul al treilea din cele cinci ale clădirii.

O dată ieșit din ascensor văzu în fața lui o fată cu părul șaten, ochi verzi, piele albă și mai înaltă decât comisarul cu cel puțin cincisprezece centimetri.

Se prezentă ca fiind Corinna Adler și îl conduse pe Germano în al doilea apartament de pe acel hol; ușa fusese lăsată întredeschisă astfel că fata o deschise larg și îi făcu semn comisarului să o urmeze.

Apartamentul era de dimensiuni mult mai mici decât cel vizitat cu puțin timp în urmă și locuit de mama fetei; aici mobilierul era sărăcăcios dar extrem de funcțional, de la fotolii și până la ultimul accesoriu de bucătărie părea să fie pus acolo cu un rost. După ce Germano se așeză pe unul din scaunele de la masa din sufragerie, chiar Corinna fu cea care sparse gheața.

"Nu o să credeți dar vă așteptam. "

"V-a anunțat mama dumneavoastră că vin?"

"Nu, am citit unele articole în ziare care spuneau că dumneavoastră vă ocupați cu investigația în cazul morții tatălui meu și astfel m-am gândit că mai devreme sau mai târziu m-ați fi găsit, poate nu așa repede."

"Atunci de ce nu m-aţi căutat dumneavoastră? Îmi puteați telefona la comisariat în Italia sau greșesc? "

"Nu greșiți, domnule comisar, doar că ceva util pentru dumneavoastră nu aveam, eu pentru Ralf Brandenburg sunt o necunoscută, cu ce drept puteam să mă prezint la dumneavoastră și să vă cer detalii despre anchetă? "

"Ați fi putut proceda ca mine, să știți că nici eu nu sunt aici în călătorie oficială, nu am jurisdicție în țara dumneavoastră și nici nu aș putea interoga pe nimeni...dar cu ajutorul și colaborarea poliției germane și al mamei dumneavoastră, am decis să joc și această ultimă carte."

"Adevărul este, domnule comisar, că voi, italienii, aveți mai multă imaginație și capacitate de a improviza decât noi, germanii."

"Un pic cam superficială explicație, nu credeți, doamnă Adler? "

"Poate...sunteți liber să mă întrebați tot ce doriți. "

"Hm...după părerea dumneavoastră asasinul tatălui unde se află în acest moment? "

"Aș fi tentată să spun în Italia, tatăl meu plăcea mult femeilor și cred că se vedea cu mai multe, poate că în direcția asta aș căuta; dar dacă astăzi

dumneavoastră sunteți aici, poate că lucrurile nu stau chiar așa. "

"Sunteți foarte perspicace, domnișoară, văd că sunteți la curent cu multe detalii ale vieții private a tatălui dumneavoastră. În ce relații erați? "

"Să spunem de respect cordial, de ceva timp începuse să se teamă de moarte, așa că s-a gândit să ia legătura cu mine ca să mă pună la curent cu patrimoniul său și cu drepturile de autor pe care vroia ca eu să le moștenesc. "

"Era încă tânăr tatăl său, adică la șaizeci de ani nu prea te gândești la moarte. Doar dacă..."

"Să știți, domnule comisar, că eu cred că povestea cu moartea a fost doar un pretext să se apropie din nou de mine după ce acum treizeci de ani m-a părăsit."

" Și dumneavoastră ce i-ați răspuns? "

"I-am răspuns că de bani nu îmi păsa deloc, putea să facă acte caritabile, banii pe care atunci nu îi avea nu au făcut altceva decât să ne despartă, așa că nu văd de ce tocmai banii trebuiau acum să ne unească. "

"Erați în contact oarecum? "

"Da, de câteva ori a venit el la München, dar cel mai des îl vizitam eu în Italia, ultima dată a fost chiar săptămâna trecută. "

"Săptămâna trecută? "

"Da, am ajuns sâmbătă și m-am întors marți în Germania, acum patru zile mai exact."

"Cum vi s-a părut maestrul?"

"Vroia să facă să pară totul normal, dar..."

"Prin totul ce înțelegeți mai exact? "

"Situația noastră...dar nu pot spune că l-am găsit trist sau îngrijorat, era normal să zicem. "

"Ok, aș avea nevoie de o confirmare de la dumneavoastră...tatăl dumneavoastră dădea lecții doar de pian?"

"La început da, apoi în a doua parte a carierei sale începu să studieze și vioara, așa că în ultimul timp dădea lecții și de vioară, sau cel puțin așa mi-a spus el."

"Probabil ăsta e adevărul, domnișoară, ce să spun? Vă promit că vom face tot posibilul să descoperim cine l-a ucis pe tatăl dumneavoastră. "

La această ultimă afirmație domnișoara Corinna Adler răspunse cu un surâs apoi, înțelegând că întrevederea lor luase sfârșit, se ridică și îl conduse pe Germano la ieșirea din apartament.

O dată ajunși aproape de lift, fata începu să se comporte ca și cum nu vroia să îl lase să plece pe Germano. Acesta observă că privirea Corinnei ațintită asupra lui era diferită față de cea din timpul discuției anterioare, părea să spună că ar fi avut ceva de adăugat, așadar comisarul așteptă câteva secunde înainte de a apăsa pe butonul ascensorului.

"Aș vrea să vă rog ceva, domnule Germano, chiar dacă legal nu am dreptul. "

"Desigur. "

"Găsiți-l pe cel care l-a ucis pe tatăl meu!"

Semnul de aprobare făcut cu capul de comisar i se păru suficient fetei care rămase imobilă până când chipul lui Vincent Germano dispăru în spatele ușilor liftului.

Theodor Kaiser, care între timp reuși să ajungă aproape la sfârșitul cărții pe care o citea, fu surprins să îl vadă pe Germano după nici o jumătate de oră; el prevăzuse de fapt o așteptare lungă, timp folosit delectându-se cu un roman bun.

Comisarul italian nu fu foarte vorbăreț de când se urcă în mașină și până când ajunseră din nou la secția de poliție. Iar colegul său german, așa cum Vincent avusese ocazia să aprecieze, nu puse nicio întrebare și nu încercă să pară indiscret în legătură cu ancheta.

Cei doi luară prânzul în unul din multele restaurante italiene din München, local numit "La Piero" și aflat la trei blocuri distanță de sediul poliției germane.

O dată așezați la masă Germano îi povesti unele aspecte despre declarațiile celor două femei și îi mărturisi colegului său că în ciuda faptului că nu a descoperit amănunte decisive din aceste două întâlniri, în mod sigur a ajutat poliția italiană să orbecăie mai puțin prin întuneric.

Theodor Kaiser părea să aprecieze încercarea lui Germano de a-l implica în anchetă, în ciuda discreției care se cere în aceste situații. După ce plătiră nota la restaurant cei doi se întoarseră la birourile lor.

Cel al lui Vincent Germano dotat cu toată aparatura indispensabilă îl găzdui pe acesta pentru mai bine de două ore în acea după amiază, timp în care își puse în ordine notițele și găsi oportun să dea un telefon în țara sa.

"Alo?"

"Angelo? Sunt Vincent."

"Hei, șefule, care e treaba în Germania? E frig? "

"Angelo...mereu cu întrebările astea stereotip de doi bani, să știi că e soare, poate o să mă vezi mai bronzat decât de obicei. "

"Când o să te revăd?"

"Maine mă întorc în Italia, aici a fost totul foarte ușor, chiar dacă nu l-am găsit încă pe asasinul maestrului Brandenburg. "

"Nu acolo trebuie să îl căutăm? "

"Nu, dar am descoperit că această Corinna nu era una dintre amantele maestrului, ci fiica sa. "

"Ai zis tu să ne așteptăm la surprize. "

"Așa e."

"Cum ai descoperit? "

"Mama fetei mi-a spus toată povestea, acea Helena Singer care îl sună pe Ralf Brandenburg de câteva ori; l-a cunoscut pe maestru în urmă cu treizeci și cinci de ani și au avut o lungă relație de dragoste din care s-a născut această fiică. "

"Dar e ceva care nu se potrivește, Vincent..."

" Dacă mă lași să termin...se spune că maestrul nu a vrut să își asume responsabilitatea, din câte spune doamna era foarte sărac, așa că el plecă în Italia."

" Și tu ce crezi?"

" După mine, Ralf Brandenburg a fost făcut să înțeleagă că prezența sa în acea familie de industriași nu era bine venită, așa că el ca să evite ani întregi de discuții și ipocrizie își făcu bagajele și plecă, iar scandalul despre fiica nelegitimă fu acoperit cu o căsnicie aranjată de familia Singer. "

"Doamna cum ți s-a părut? "

"La vorbă era destul de puternică, Angelo...dar eu cred că pentru ea maestrul a fost o evadare, ceva deosebit de toată ipocrizia, monotonia și zâmbetele false tipice înaltei societăți. "

"Fir-ar să fie...cumva ai vorbit și cu fiica lui Brandenburg? "

"Sigur, pe numele ei Corinna Adler. "

"Ea în schimb cum ți s-a părut? "

"Cu totul altceva...a încercat să nu îmi arate adevăratele sentimente, pe parcursul întrevederii părea aproape că mă provoacă, dar într-un final a cedat și eu personal cred că a suferit cu adevărat la aflarea veștii despre moartea tatălui său biologic. "

" Așa cred și eu, Vincent, dacă îți aduci aminte unele fraze scrise de Corinna pentru maestru și traduse de interpret ieri."

" Sigur."

"La ce oră ajunge avionul tău mâine? "

" Ar trebui să aterizeze la Fiumicino pe la cinci după amiază mai mult sau mai puțin, cred că o să iau zborul ăsta, dar dacă se schimbă ceva te anunț. "

" Bine, acum îmi închipui că vrei să știi dacă sunt noutăți aici în Italia."

" Știu deja că din păcate nu sunt, altfel ar fi sunat telefonul..."

"Avem și noi o scuză parțială, trebuie să precizăm că ești plecat doar de o zi..."

" Și asta e adevărat..."

" Trebuie să fac ceva înainte de sosirea ta?"

" Da, Angelo, ar trebui să suni iar la Fossi&Fii, firma care se ocupă de supravegherea video din cartierul meu, și să le ceri înregistrările din ultima săptămână. Corinna mi-a spus că și-a vizitat tatăl și că a stat acasă la el până marți, adică până acum câteva zile; sunt chiar curios să vedem ce mișcări au fost în această perioadă în jurul casei maestrului. "

" Bine, Vincent, numărul îl găsesc pe biroul tău? "

"Da, ar trebui să fie o foiță scrisă de mână de tipul ăla trimis de firmă, acolo o să găsești numerele celor ce ar putea să ne ajute, și încă ceva...ar trebui să luați din nou la mână toate scrisorile primite de maestru și..."

" De fapt asta facem. "

" Da, dar de data asta nu vă concentrați pe conținut, ci doar pe numele celor ce le-au trimis, apoi confruntați-le cu cele găsite în agenda maestrului unde în afară de cele scrise doar cu inițiale, căutați pe cele unde apare un nume sau prenume. "

"Aha, vrei să știi dacă cineva îl căutase pe profesor nu doar pentru lecții de pian, nu?"

"Să spunem că da, oricum am descoperit că Brandenburg dădea și lecții de vioară. "

" Bine, atunci dacă nu sunt schimbări ne vedem mâine la cinci."

" Da, mai mult sau mai puțin...vezi să fii acolo, Angelo."

"Bineînțeles, doar nu crezi că te las pe jos."

" Cu tine nu se știe niciodată. "

"Hm...pe mâine, Vincent!"

"Pe mâine!"

DUMINICĂ, 7 IULIE

Fiind o zi de sărbătoare, comisarul își acordă câteva ore în plus de somn; era trecut de zece în acea dimineață de vară când deschise ochii în camera sa de hotel. Germano se ridică cu greu din pat și începu să se pregătească pentru micul dejun ce îl aștepta în holul micii clădiri. Îi trebuiră cam douăzeci de minute să se spele, să se barbierească și să se îmbrace cu ceva decent înainte de a ieși din cameră.

Luă micul dejun singur și aprecie faptul că nemții nu au uitat că pe lume mai sunt și persoane cărora încă le place să înceapă ziua cu un croissant și o cafea.

Întâlnirea cu Theodor Kaiser, care trebuia să îl însoțească la aeroport, era fixată pentru doisprezece și jumătate în fața hotelului lui Germano. Așadar comisarul își petrecu restul dimineții hoinărind prin München și cumpărând câteva suveniruri.

Cum era de bănuit, berlina germană condusă de Theodor Kaiser se opri în fața hotelului la doisprezece și douăzeci și cinci. Comisarul văzând farurile mașinii de la fereastra recepției, își luă micul bagaj de mână și se îndreptă spre ieșire.

Cei doi polițiști schimbară câteva cuvinte în drumul spre aeroportul internațional din München, dar de data asta nu vorbiră de cazuri nerezolvate, de crime sau persoane de interogat. Conversația lor se concentră de fapt pe diferitele aspecte ale vieții nemțești și a celei italiene, două popoare care, așa cum se știe, în public se prefac că se urăsc, dar în realitate e cu totul altceva.

Germano coborî din mașină în apropierea marilor uși de sticlă de la plecări internaționale, dar înainte de a trece vru să schimbe ultimele cuvinte cu colegul german.

"Dumneavoastră vorbiți foarte bine limba engleză, domnule Kaiser...felicitări! "

"Ce credeți, domnule Germano? Că m-au ales din întâmplare să vă însoțesc pe ici și pe colo?"

"Nu, dar..."

"Șefii mei știau că sunteți născut în America și...să zicem că nu vroiau să se facă de râs. "

"Dar...această ultimă fraze nu e chiar tipică poporului tău sau mă înșel? "

"Nu, nu vă înșelați, dar poate este așa cum spuneți voi în Italia...toată lumea e o țară. "

După aceste ultime cuvinte, cei doi comisari se salutară cu un zâmbet înainte ca fiecare să meargă pe propriul drum.

Drumul de întoarcere în Italia îi oferi lui Germano posibilitatea de a sta puțin singur, pentru a reflecta asupra anchetei de care se ocupa și asupra faptului că nu avea nicio pistă de urmat, niciun indiciu care să schimbe cursul cazului. Singurul lucru de care era sigur comisarul era acela că încă nu îl întâlnise pe asasin nici în Italia și nici în Germania.

Chipul surâzător al lui Angelo Parisi îl aștepta așa cum promisese; inspectorul luă bagajul din mâna lui Germano șișI îl conduse spre mașina de serviciu, parcată în zona sosiri a aeroportului Fiumicino.

Fiind duminică și deci prea multe nu se puteau face pentru anchetă, Germano îi ceru prietenului și colegului său săsă îl ducă direct acasă, nu înainte de a se opri pentru o cafea în unul din multele baruri de pe litoral aproape de aeroport.

Angelo Parisi nu se lăsă distras și intui imediat motivul acelui comportament neobișnuit din partea lui Germano.

"Într-un final ai găsit ce căutai? "

"Da și nu, Angelo."

" Atunci de ce nu ai mai rămas câteva zile? "

"Pentru că nu în Germania trebuie să căutăm, am impresia că este ceva la îndemână dar...este ceva ce îmi scapă, trebuie să descopăr. "

" Oricum mâine dimineață vom avea la dispoziție tot ce mi-ai cerut ieri și în plus și înregistrările pe care Piazza și de Girolamo sunt gata să le reexamineze."

" Ok, voi fi acolo și eu de data asta proaspăt odihnit. "

" Mai bine așa, Vincent...acum te duc acasă?"

"Da, să mergem. "

LUNI, 8 IULIE

Noaptea comisarului fu liniștită și îi permise să se odihnească, cum nu se mai întâmplase de peste o săptămână.

La șapte și jumătate se găsea deja la bordul mașinii sale gata să se îndrepte spre birou și să reia investigația în cazul omuciderii maestrului Brandenburg.

La sosirea lui îi găsi doar pe agenții de noapte, apoi primul care apăru spre opt și jumătate fu Angelo Parisi, apoi și ceilalți.

După ce i-a adunat pe toți în biroul său, Germano făcu un sumar al situației.

"Deci băieți, situația este următoarea..."

Dar fraza nu fu terminată din cauza bătăilor insistente la ușa comisarului.

" Intră! "

" Salut, ne-am văzut acum câteva zile, eu..."

" Ai cumva înregistrările? "

" Sigur, domnule comisar, poftiți, aveți aici cd-ul cu tot ce ține de ultima săptămână. "

"Foarte bine, vă mulțumesc!"

" Cu plăcere! "

Înainte ca băiatul să iasă din încăpere, Angelo Parisi pregătea deja aparatura încât să poată să arunce imediat o privire la ce s-a mișcat în jurul casei maestrului în ultimele zile.

Singura videocameră ce îi putea interesa era aceea de la intrarea pe alee și de la care se zăreau poarta și o parte din grădina locuinței unde se comisese crima.

Imaginile referitoare la sâmbăta trecută se desfășurară rapid până când la ora după amiezii polițiștii văzură o umbră de femeie intrând în prim plan și apropiindu-se de casa Brandenburg, sună la interfon.

După câteva secunde fata din video începu să îl salute pe stăpânul casei, care între timp probabil deschisese ușa sau se arătase la una dintre ferestre. Modul de a saluta călduros și gesturile ample ale brațelor făcură să se înțeleagă o legătură destul de personală a tinerei cu profesorul.

Ca să evite orice dubiu Germano interveni imediat.

"Aceea este fiica, când am vorbit cu ea mi-a spus că ajunsese sâmbăta trecută, e clar că nu m-a mințit. "

Inspectorul Piazza vru să știe mai mult.

"Fiica, domnule comisar, este acea Corinna pe care o căutam? "

"Da...Brandenburg avea o fiică secretă, Corinna Adler, v-aş fi spus mai devreme, de aceea v-am adunat aici, dar ne-a întrerupt băiatul cu cd-ul."

"Fir-ar să fie, domnule comisar. "

" Așa e, povestea e destul de ciudată, dar acum să mergem înainte cu imaginile. "

În următoarele două ore trecură cu privirea și peste zilele de duminică și luni, care în afară de câte o ieșire a maestrului cu fiica, nimic nu părea să deranjeze existența îndepărtată și aparent monotonă a artistului german.

Cât despre ziua de marți, imaginile mergeau repede înainte până spre ora prânzului, când Corinna Adler apăru din nou în vizor în momentul în care își saluta tatăl pentru a se întoarce în Germania. Ca și confirmare polițiștii reușiră să întrevadă un taxi ce se îndepărta cu fata.

Când imaginile începură din nou să se deruleze la viteză dublă, Germano observă ceva aproape imperceptibil, care a apărut și a dispărut imediat.

"Stai puțin, Angelo, dă înapoi până la momentul în care Corinna iese din casă, apoi derulează înainte lent."

"Ok, Vincent. "

Toți cei prezenți revăzură scena în care fata ieșea din casă, ca mai apoi să se îndepărteze la bordul taxiului. În acel moment comisarul ceru să fie oprită înregistrarea.

"Asta ce e, Angelo? "

" Pare umbra unui scooter, stai un pic..."

În partea de sus a ecranului, în dreapta, ceea ce se vedea părea un scooter ce vroia să dea înapoi ca să intre pe strada principală. Chiar dacă era aproape ascuns de arbori, se distingea partea din spate.

"Poate doar a greșit strada..."

"Se poate, Angelo, dar mie mi se pare că s-a îndepărtat imediat după taxi, uită-te bine, mașina dispare din vizor iar persoana de pe scooter apare în imagine pentru a executa manevra de întoarcere. "

" Hm... când ai vorbit cu Corinna ți-a spus dacă din întâmplare a avut senzația că este urmărită sau dacă cineva a jefuit taxiul în timpul cursei?"

" Nu, nu mi-a spus nimic de genul ăsta, Angelo, mergi înapoi încă puțin cu video-ul să reluăm de unde fata iese pe poartă. "

"Ok, Vincent!"

De data asta privirile polițiștilor erau concentrate pe colțul din dreapta sus al monitorului, înspre acele bălării înalte mai bine de doi metri.

Scooterul părea ajuns chiar cu câteva clipe înainte ca fiica maestrului să iasă din casă. Roata din spate fu vizibilă prin vegetația urbană la momentul sosirii, iar apoi se întrevăzu cineva care puse mâinile pe cască cu intenția să o scoată dar apoi renunță.

În momentul ieșirii fetei, se vedea scooterul dând ușor înapoi, astfel încât să se ascundă după bălăriile înalte, probabil pentru a putea observa fără a fi văzut la rândul său.

În acel punct imaginile continuară până la ceea ce văzuseră deja, adică taxiul care se îndepărta și scuterul care pornea imediat după el; atunci Germano ceru să se oprească înregistrarea.

"Aș vrea ca și acest filmat să fie trimis experților, trebuie să aflăm modelul scuterului; la prima vedere pare un Aprilia de câțiva ani dar vreau să știu exact; în plus trebuie să încercăm să mărim la maxim imaginea în momentul când dă înapoi. Am impresia că am putea afla numărul de înmatriculare cu puțin noroc. Te ocupi tu, Piazza? "

"Sigur, domnule comisar, ba mai mult, facem imediat o copie a acestui dvd, așa încât voi continuați să îl vedeți și eu duc această secvență experților. "

"Ok, Piazza, apucă-te imediat de treabă. "

Inspectorul nu a avut nevoie să i se repete ordinul și extrase imediat dvd-ul din aparat pentru a face o copie identică, lucru care îi luă cam un sfert de oră, timp în care Germano și ceilalți băură câte o cafea înainte de a relua vizionarea imaginilor.

În afara acelui mic detaliu, camera de supraveghere nu relevă nimic interesant în toată acea zi de marți, așa că trecură la zilele succesive, dar nici în acest caz polițiștii nu observară nimic semnificativ pentru anchetă.

Ziua de vineri nu fu necesar să o vizioneze deoarece fusese deja pusă la dispoziția poliției și analizată amănunțit.

În așteptarea întoarcerii inspectorului Piazza, Germano îi sfătui pe ceilalți să înceapă să îi cerceteze pe elevii maestrului. Angelo Parisi scoase carnețelul și, încercând să pară ușor deranjat, îi arătă comisarului o listă de persoane scrisă de el însuși. Numele ce apăreau pe listă erau opt, toate extrase din agenda maestrului și care se refereau la diferite întâlniri stabilite de muzicianul german.

Atunci inspectorul di Girolamo evidențiase faptul că încă nu erau siguri de tipul de întâlniri avute de barbatul asasinat, astfel încât Germano îi ceru lui Parisi informații de la instituții de credit sau de la stat.

"Totul e în regulă, Vincent, maestrul trăia din drepturile de autor ale operelor sale, lunar primea două sume, una din Italia și alta din Germania, de la societăți care se ocupă de aspectul economic ale operelor muzicale printre care și ale sale, așa cum am descoperit eu; așadar de fiecare dată când un film ajunge la televizor cu acea coloană sonoră sau la radio se ascultă o melodie, artistul și cei ce se ocupă de drepturi beneficiază din punct de vedere economic..."

"Bravo, Angelo, mai poți adăuga ceva referitor la partea materială? "

"Prea puțin, singurul lucru ciudat este că din conturile lui Brandenburg nu erau extrase sume importante, plăteaplătea aproape mereu cu cartea de credit și în general nu ridica mai mult de două sute de euro bani lichizi pe lună, deci mă îndoiesc că ar fi avut întâlniri sexuale cu plată, așa cum insinua di Girolamo, fără ca acestea să apară în desfășurătorul contului; sau poate că..."

"Continuă, Angelo. "

"Poate că avea alte surse de venit la negru...bani pe care îi folosea pentru plăcerile lui, dar sincer să fiu mă îndoiesc. "

"Și eu, să zicem că aveau intenții bune acele întâlniri, adică se refereau la lecții de muzică și să trecem mai departe...parcă vorbeam de o listă de elevi sau ceva de genul..."

"Este pe masa ta, Vincent."

"Mda..."

Seria de nume înîn chestiune conținea doi băieți, Giacomo și Luca, și șase fete, Barbara, Giulia, Paola, Stefania și două Valentina la care maestrul adăugase șișiși inițialele numelor de familie, un F la prima și un C la a doua.

Inspectorul Parisi dispăru un moment din încăpere ca apoi să se întoarcă cu o pungă în care se vedeau sutele de scrisori pe care polițiștii trebuiau să le reexamineze una câte una, sperând să asocieze vreuna cu vreo persoană din listă.

Toți se cam strâmbaseră la vederea scrisorilor, știind că era o muncă destul de plictisitoare și fără garanție de succes.

După ce comandă la bar să i se aducă cafea și croissante, Germano ceru celorlalți să înceapă cu scrisorile. Munca rezultă destul de repetitivă și consta în deschiderea acestora și apoi o privire aruncată pe ultimele rânduri, așa încât să se înțeleagă imediat dacă era ceva interesant pentru anchetă sau nu. Trecu aproape o oră până când inspectorul Parisi găsi numele Valentina semnat pe una dintre scrisori.

Fraze precum "nimeni nu este capabil să mă emoționeze așa cum faceți dumneavoastră, viața trebuie trăită chiar dacă sunt toți împotrivă și notele vieții ies din pianul dumneavoastră" la fel ca toată acea scrisoare lăsau să se înțeleagă că pentru fata în chestiune notele cântate de Brandenburg ajunseseră în profunzime, mult mai mult decât se putea imagina.

După ce îi arătă acele pagini lui Germano, inspectorul Parisi, văzându-și colegul destul de gânditor, dori să adauge:

"Vezi, Vincent...e și un număr de telefon scris de Valentina...probabil pentru că vroia să fie sunată...ce zici, aprofundez?"

"Probabil vroia ca maestrul să o facă, adică să o sune...dacă ar suna-o poliția...oricum află pe numele cui este numărul și descoperă cine ar putea fi această Valentina, să vedem, poate e ceva ce nu înțelegem."

"Nu îmi pari prea convins, Vincent..."

"Păi...în scrisoare fata asta îi vorbea cu dumneavoastră, ca și cum nu îl cunoștea prea bine sau ca și cum nu era o mare confidenţă între ei, să așteptăm să vedem dacă mai sunt și altele scrise de Valentina și apoi aprofundăm chestiunea."

"Bine, cum vrei tu."

De îndată ce Germano coborî privirea pentru a continua analiza corespondenței, atenția îi fu din nou captată de unul din colaboratori, inspectorul di Girolamo.

"Am găsit încă una, domnule comisar...de data asta expeditorul este o anume Giulia, dar e mai bine să citiți chiar dumneavoastră. "

De această dată frazele aveau tentă sexuală, deloc pudice, în care fata descria fanteziile ei cu artistul german și pianul lui. Germano le citi atent de

câte două ori înainte să arunce o privire la data când au fost scrise...27 mai din acel an și timbrul poștal datat 30 mai, confirmă veridicitatea.

Comisarul se întoarse spre celălalt inspector, Angelo Parisi.

"Mai ai agenda maestrului, Angelo?"

"Da, e aici."

"Bine, controlează când apare ultima dată numele Giulia printre elevii așteptați în casa Brandenburg pentru lecții. "

"Controlez imediat."

Ultima dată a fost pe 25 mai, cu două zile înainte să scrie acea scrisoare, așadar îndoielile comisarului se înmulțiră.

"La ce te gândești, Vincent?"

"Cred că scriind acele rânduri, Giulia nu a făcut altceva decât să îl îndepărteze pe maestru din moment ce pentru mai bine de o lună și jumătate după aia nu i-a mai oferit nicio lecție de muzică."

"Probabil ai dreptate...uitându-ne înapoi în agendă se vede mereu o Giulia miercuri la orele 18.00, în fiecare miercuri, dar din acea zi, 25 mai, ora la care trebuia să fie ea rămâne mereu liberă. "

"Hm...asta poate merită mai multă atenție decât cea precedentă, trebuie cercetat. Din acest moment căutăm doar alte scrisori semnate de Giulia."

"Ok, domnule comisar" de data asta răspunse di Girolamo în numele celorlalți doi prezenți, Parisi și agentul Venditti.

Activitatea continuă pe tot parcursul dimineții, la sfârșitul căreia comisarul încercă să facă un rezumat.

"Alte nume ce ne-ar putea interesa nu am găsit, trebuie să ne concentrăm pe aceste Valentina și Giulia și să încercăm să înțelegem mai multe. Eu în orice caz mi-am notat datele unui centru cultural de la care maestrul primea multe scrisori, nimic deosebit, majoritatea erau felicitări de Paște și de Crăciun...dar încă trebuie să înțeleg cum intra în contact cu elevii săi Brandenburg. "

"Eu, Vincent, am găsit unele de la orfelinat."

"Ah...arată-mi-le!"

"Ok."

La acest schimb de replici urmă intervenția inspectorului di Girolamo, care îi comunică comisarului că găsise și el niște bilete de la un club numit "Tinerii Artiști". Germano îi ceru și acestuia să le caute și să i le dea imediat ce le găsea.

Schimbul de păreri și sugestii ce umplea biroul comisarului fu întrerupt brusc de intrarea inspectorului Gianni Piazza care, ținându-ținând în mână niște foi, îi invita pe toți cei prezenți să îl asculte.

Tehnicienii reușiseră să mărească imaginile cu partea din spate a scuterului în timpul manevrei, de la care era posibil să se citească primele două caractere ale numărului de înmatriculare, respectiv 7 și P,mai mult nu se putea vedea. Chipul conducătorului nu era vizibil din cauza distanței de telecameră dar și din cauza calității proaste a imaginii. În schimb se putea confirma modelul, un vechi Aprilia, produs până la sfârșitul anilor '90, foarte popular pe atunci dar probabil nu și în 2013.

O dată terminat monologul lui Piazza, urmară câteva secunde de liniște, iar cel care rupse tăcerea fu comisarul.

"Bine, atunci facem așa...tu, Piazza, ocupă-te de numărul de înmatriculare cu ajutorul lui Venditti, sunați la Înmatriculări să vă spună câte scutere Aprilia mai circulă pe aici pe aproape, întâi căutați în tot orașul Roma, dar dacă rezultatele nu sunt satisfăcătoare, lărgiţi căutările în toată regiunea Romei, apoi..."

"Și de unde să începem? Adică..."

"Sunați-i pe Gardienii Publici și cereți-le ajutor în ancheta asta, nu știu, poate că mai întâi ar trebui să vedeți dacă proprietarii plătesc taxele de drum și asigurarea, asta ar putea fi un indiciu dacă este în folosință scuterul respectiv, oricum este doar o idee, cereți ajutorul lor."

"Bine, domnule comisar. "

"Di Girolamo, tu te vei ocupa de domnișoara Valentina, ia scrisorile și începe să cercetezi; același lucru îl vei face tu, Angelo, cu cealaltă fată, Giulia cea focoasă, puțin cam prea focoasă. E totul clar? "

Cei patru răspunseră la unison care dând din cap, care aprobând verbal. Cu toate că lucrurile păreau planificate de fapt mai lipsea ceva și Germano luă cuvântul.

"În ceea ce mă privește o să fac o vizită întâi la centrul cultural, apoi la orfelinat și mai apoi la clubul de muzică, trebuie să înțeleg cum stabilea contactele Brandenburg, cum se mișca în unele ambiente și..."

"Și? "

"Nimic, Angelo, restul o să aflu de la cine l-a cunoscut...e clar pentru toți? "

De data asta nu fu necesară nicio confirmare și comisarul, imediat ce fu lăsatlăsat singur, începu să transcrie în carnețel adresele și numerele de

telefon din locurile ce urma să viziteze.

Centrul cultural, primul pe lista personală a comisarului, se găsea pe una din străduțele ce înconjurau centrul istoric din Frascati; nu fu greu pentru Germano să îl găsească, urmând indicațiile primite mai devreme prin telefon de la directorul institutului astfel că se găsi fără să își dea seama în fața clădirii în care se desfășurau activitățile culturale.

Directorul, cu puțin timp în urmă fusese foarte vag în legătură cu tipul de activitate pe care o conducea, iar comisarul devenea tot mai curios să afle.

Centrul cultural ocupa tot etajul întâi al acelei clădiri în stil vechi ce domina piața centrală din Frascati. Germano încercă să intuiască câte ceva uitându-se în jur când intră, dar fu inutil pentru că directorul Enrico Angelini îl întâmpină și îl conduse imediat în biroul său, care din păcate se afla chiar după ușa principală, iar acest lucru nu îi permise comisarului să continue observarea. Domnul Angelini înalt circa 1,80 m și cu mustăți lungi ce te duceau cu gândul la polițiștii de demult, se arătă imediat foarte amabil cu comisarul, îl invită să ia loc și să bea o cafea. Germano înțelese imediat că omul din fața lui îl studia; exista posibilitatea ca Angelini să nu fi crezut că această întâlnire se datora morții maestrului Brandenburg și că încerca să înțeleagă de ce se afla acolo comisarul Germano.

Comisarul încercă să meargă direct la subiect cerându-i părerea despre profesorul german.

"Vedeți, domnule comisar...Brandenburg venea de trei sau patru ori pe an și nu ne cunoșteam foarte bine, oricum din câte știu era o persoană de treabă. "

"Dar de ce venea maestrul aici?"

"Cel mai des era invitat să prezideze ceremonii de premieri; elevii premiați care participau la concursuri naționale primeau atestate și câte o bursă pentru a continua studiul."

"Dar orice elev putea fi premiat sau doar cine era înscris la centrul vostru?"

"Păi...e clar că doar unii dintre elevii noștri, cei care au ocupat un loc bun la nivel zonal sau național. "

"Ce gen de arte se dezvoltă în acest centru, domnule Angelini?"

"Avem un laborator muzical unde se învață diverse instrumente, de la pian la saxofon, apoi există cealaltă parte care se ocupă de literatură și cinematografie...în realitate punctul nostru forte a fost mereu muzica."

"Din câte știți dumneavoastră vreunul dintre elevii centrului lua lecții private de la maestrul Brandenburg? "

"Din câte știu eu nu, dar de fapt nu am putut să știu niciodată cu exactitate."

"De ce nu?"

"Pentru că Brandenburg nu era foarte sociabil; când îl invitam el se prezenta cu cinci minute înainte de premieră fără să schimbe două cuvinte cu cineva, apoi urca pe scenă, două fraze de circumstanță si pleca imediat după; niciun elev sau elevă nu m-a întrebat vreodată cum să îl contacteze, deci dacă s-a întâmplat nu a fost prin intermediul meu."

"Din întâmplare aveți vreun număr de telefon al..."

"Din păcate nu, maestrul vroia să îi trimitem doar un bilet la care el apoi răspundea confirmând sau nu prezența sa, nimic mai mult. "

"Îmi închipui...aș avea o ultimă întrebare, domnule Angelini..."

"Spuneți, domnule comisar. "

"Ce ați gândit când ați aflat, din ziare bănuiesc, de moartea lui Brandenburg? "

"Ce am gândit? Că poate în viața unor persoane există o parte neîmpărtăşită cu ceilalți și care o dată se numea viață privată...unii dintre noi, sigur și maestrul, reușesc încă să o mențină privată, departe de ochi indiscreți și diverse judecăți...îmi dau seama că ce am spus poate părea vag, dar este exact senzația încercată la citirea știrii. "

"Poate o să vi se pară ciudat, domnule Angelini, dar nu sunt deloc surprins. "

Răspunsul directorului la această ultimă afirmație a comisarului fu un surâs în colțul gurii, după care cei doi schimbară câteva cuvinte din politețe iar apoi se salutară de rămas bun.

Germano se urcă din nou în mașina sa și se îndreptă spre al doilea obiectiv, orfelinatul. De data asta în întâmpinarea lui nu era un bărbat stilat în jur de cincizeci de ani, ci o maică serioasă, Maica Stareță Alberta, care conducea de foarte mulți ani acea structură și cu foarte mare satisfacție.

Camera în care fusese invitat să intre comisarul se arăta destul de sărăcăcioasă, cu o măsuță încărcată până la refuz cu hârtii și un scaun ca singure piese de mobilier.

Așadar Germano se așeză pe marginea patului acolo unde se pun picioarele în timpul somnului, așa că putu în sfârșit să înceapă conversația cu sora Alberta, care luă loc pe singurul scaun din cameră.

"Ați venit foarte repede, domnule comisar. "

"Am făcut tot posibilul, așa cum v-am spus la telefon conduc ancheta în cazul morții maestrului Brandenburg și știm că..."

"Că maestrul frecventa structura noastră, nu?"

"Mai mult sau mai puțin, singurul lucru care nu ne este clar este tipul de raport al lui Brandenburg cu instituția, ce știu, dona sume de bani orfelinatului?"

"Făcea ceva mai bun, domnule comisar, punea la dispoziția copiilor mai puțin norocoși arta sa; credeți-mă, oricine trăiește în locul ăsta este însemnat de soartă. "

"Nu mă îndoiesc...deci Brandenburg destina o parte din veniturile sale..."

"Nu, domnule comisar, poate m-am exprimat greșit, câteodată dona câte o sumă mică de bani, dar de fapt ei îi învăța pe copii să cânte și să creeze note și muzică, în speranța că aceste cunoștințe ar putea ajuta în viitor pe vreunul dintre ei. "

"Am înțeles...muzica putea fi o ocazie importantă pentru acești tineri, probabil la asta s-a gândit..."

"Sunt convinsă, maestrul avea o experiență unică în ceea ce privește cum să reușești în viață, mai ales când ești un nimeni și nu ai multe atuuri în mânecă. "

"Așa cred și eu...deci vizitele lui erau ceva obișnuit? Adică era de-al casei în această instituție? "

"De fapt nu venea foarte des, doar de câteva ori pe an, dar vroia ca eu să îi indic pe băieții și fetele care promiteau."

"Deci ca să înțeleg, îi indicați lui Brandenburg acele persoane care după părerea dumneavoastră ar putea avea un viitor în muzică...asta încercați să îmi spuneți? "

"Da, domnule comisar, dar nu văd nimic rău în asta, adică..."

"Stați puțin, maică Alberta, că nu trebuie să vă justificați doar că vroiam să fiu sigur că am înțeles bine. Și dumneavoastră sunteți o muziciană?"

"Eu? Nu, poate v-ați întrebat cum făceam să intuiesc persoanele pe care urma să le indic maestrului, de fapt foloseam o tehnică pe care mă învățase

chiar el și în plus mă ajutam de ureche, care nu o fi de faimă mondială,dar știe să recunoască o muzică bună atunci când e cântată."

"Ah..."

"Să știți că toți copiii, înîn programa școlară, au câte o oră de muzică pe săptămână în care sunt învățați să cânte la un instrument sau cel puțin se încearcă să li se insufle o bază, cum ar fi flautul, vioara, pianul sau saxofonul...cei care erau mai talentați decât ceilalți erau indicați maestrului german."

"Mai devreme mi-ați vorbit de o tehnică sugerată de Brandenburg pentru a recunoaște potențialii artiști, aș fi curios săsă știu și eu cum se face."

"E simplu, domnule comisar, și e valabil și în viața de zi cu zi, e de ajuns să privești o persoană în timp ce cântă la un instrument și să înțelegi dacă trăiește muzica sau dacă doar se limitează la urmărirea partiturii."

"Interesantă tehnică, din spusele dumneavoastră pare așa evidentă dar în schimb..."

"Pentru maestru nu era, el spunea mereu că pentru a crea ceva din nimic este nevoie de multă emotivitate pentru muzică și dezgust pentru partiturile scrise deja de alții. "

"Interesant, maică Alberta, și cum decurgea povestea? Adică o dată descoperită o persoană talentată cum făceați să o trimiteți la maestru?"

"Simplu, însoțeam băiatul sau fata direct la casa Brandenburg, sunam la interfon și așteptam să mi se deschidă; după prezentările de rigoare eu mă întorceam aici, iar după vreo două ore mămă duceam să îl iau pe elev, iar cu această ocazie maestrul îmi confirma dacă am intuit corect sau nu; dacă da, organizam câte o lecție pe săptămână după amiaza. "

"Numai în casa lui Brandenburg aveau loc aceste lecții? "

"Da, mereu, mai precis o oră pe săptămână. "

"Dumneavoastră, maică, aveți o listă cu acești copii care au avut legătură cu maestru în acești ani? "

"O listă, domnule comisar? Povestea asta ține de aproape treizeci de ani. Nu mi-am notat niciodată numele dar aș putea să vă dau câteva nume din ce îmi amintesc, răsfoind arhivele cu copiii trecuți prin acest orfelinat dar voi avea nevoie de câteva zile. "

"Aștept dacă trebuie. "

"Bine, domnule comisar, dar trebuie să vă rog ceva înainte de a vă înmâna acea listă. "

"Spuneți. "

"Vedeți dumneavoastră, unii dintre ei și-au făcut o carieră în muzică, alții au compus coloane sonore importante, muzică pop pentru tineri sau au făcut parte din orchestre internaționale; nu aș vrea să se știe în ce mod aceste persoane au cunoscut muzica și de la ce instituție proveneau...nu știu dacă m-am făcut înțeleasă. "

"Am înțeles perfect, viața privată a acestor persoane nu va fi compromisă de ancheta mea. Vă garantez."

"Brandenburg așa vroia, să nu se știe căcă a fost el cel care i-a apropiat de muzică. "

"Dar de ce, după părerea dumneavoastră? "

"Spunea mereu că nu era corect să își asume meritele altora, adică, dacă vreunul dintre ei a reușit în muzică, a fost pentru că a muncit foarte mult și a crezut în arta sa și nu datorită indicațiilor lui Brandenburg; lui îiîi plăcea să considere că cel mult le arăta copiilor că în viață există și o altă stradă, o altă posibilitate, dar drumul pe această stradă depindea doar de ei și astfel și satisfacțiile obținute."

"Sigur...pot să vă pun o ultimă întrebare? "

"Vă rog. "

"Nu vi s-a părut niciodată dubios comportamentul extravagant al maestrului? Adică..."

"Am înțeles la ce vă referiți, la început, în urmă cu mulți ani, eram indecisă dacă să îi las sau nu pe copii să lucreze cu Brandenburg, apoi am înțeles că maestrul avea ceva pe suflet pentru care simțea nevoia să fie iertat, o senzație ciudată oricum...dumneavoastră sunteți anchetatorul, poate în cazul ăsta chiar dumneavoastră îmi puteți lămuri îndoielile. "

Răspunsul lui Germano fu un zâmbet în colțul gurii, după care maica Alberta înțelese că el deja descoperise de ce maestrul vroia să fie iertat.

După câteva momente cei doi se despărțiră cu promisiunea că se vor auzi cât mai curând pentru lista cu elevi și foști elevi la care maica stareță urma să lucreze.

Înainte să ajungă la ultimul obiectiv fixat pentru acea după amiază, Germano preferă să dea un telefon la birou pentru a afla cum merg lucrurile și dacă sunt noutăți.

"Alo?"

"Angelo, eu sunt. "

"Salut, Vincent, cum merge?"

"Am ieșit acum de la orfelinat și sunt în drum spre clubul Tinerilor Artiști, am reușit să înțeleg ceva în plus despre maestrul Brandenburg, voi?"

"Încă mai lucrăm, până diseară ar trebui să avem noutăți. "

"Bine, atunci facem așa, ne întâlnim toți diseară la 7 în biroul meu, anunță-i și pe ceilalți, te rog. "

"Bine, Vincent, pe mai târziu. "

"Pe mai târziu, mulțumesc."

Clubul Tinerilor Artiști, așa cum scria panoul de afară, se ocupa cu publicitatea operelor literare și muzicale ale artiștilor mai mici de douăzeci și cinci de ani.

La sosirea sa, comisarul fu întâmpinat de o tânără femeie în haine destul de sumare, ce îl invită să o urmeze; și în acest caz exista un director cu care Germano trebuia să vorbească.

Camera în care acesta își desfășura activitatea în realitate semăna mai mult cu un mic apartament, cu mobilier destul de modern și, judecând după tipul de lemn, și destul de scump.

Directorul se prezentă ca fiind Augusto Rossi, în vârstă de patruzeci și șapte de ani și cu două diplome agățate la vedere pe peretele din spatele biroului său. Acesta îl primi pe comisar cu câteva replici idioate care nu ar fi făcut să râdă nici măcar un băiețel de zece ani, așa că Germano se întrebă dacă persoana din fața lui era un imbecil perfect sau doar juca asemenea rol.

"Puteți lua loc acolo, domnule comisar."

Germano urmă îndemnul și se așeză pe unul din cele trei scaune din fața biroului la care Rossi deja se făcuse comod.

"O să încerc să fiu succint, domnule Rossi."

"Puteți să îmi spuneți "domnule director"!"

"Hm...dacă preferați așa...o să fiu succint, domnule director. "

"Spuneți."

"Cum deja v-am spus la telefon conduc ancheta în cazul morții lui Ralf Brandenburg și..."

"Nebunul ăla! "

"De ce îl numiți așa? "

"Pentru că era nebun de-a binelea, trăiatrăia într-o lume doar a lui."

"Ok...dar în afară de asta s-a întâmplat ceva ce v-a întărit această convingere? "

"Cum adică? "

"Adică povestiți-mi ceva despre nebunia maestrului. "

"Păi...de fapt nu au fost niciodată probleme între noi doar că...el era cam ciudat, atâta tot. "

"Am înțeles, Brandenburg venea des la acest club condus de dumneavoastră? "

"Da, venea de două sau de trei ori pe an, era membru de onoare al clubului și vroia să fie mereu informat despre eventualele tinere talente în domeniul muzical. "

"Și s-a întâmplat să îi sugerați maestrului numele vreunui membru din acest club?"

"În realitate nu."

"Și de ce, mă rog? "

"De obicei la noi vin tineri deja formați. "

"La douăzeci și cinci de ani se pot numi formați??! Și apoi mă scuzați, dar cine nu ar fi vrut să învețe ceva în plus de la unul ca Brandenburg, un muzician cunoscut în aproape toată lumea? "

"Să zicem că funcția noastră e alta...noi promovăm operele persoanelor așa încât acestea să devină cunoscute și..."

"Mă scuzați, domnule Rossi, nu am mult timp de pierdut și aș avea o curiozitate...cine finanțează promoțiile și publicitatea pe care le faceți pentru tinerii artiști ce trec pe aici? "

"E un program de la stat, domnule comisar, statul finanțează anual proiectul așa încât persoanele dezavantajate să aibe posibilitatea să se facă cunoscute. "

"Am înțeles tot, domnule Rossi... înainte să plec mai am o curiozitate."

"Sigur, domnule comisar."

"Chiar și fata de la intrare pe jumătate goală e considerată o tânără artistă demnă de a fi promovată pe banii statului? "

La această ultimă întrebare nu era nevoie de un răspuns, astfel că Germano era deja cu un picior afară din biroul directorului și abia când ajunse afarăafară din clădire, Rossi reuși să își șteargă de pe față expresia idioată, consecința vorbelor înțepătoare ale lui Vincent Germano.

Comisarul se întoarse în mașină și înainte să pornească, cu o expresie de greață pe față, decise să dea un telefon.

"Alo?"

"Piazza, mă auzi?"

"Da, domnule comisar."

"Cum merge căutarea scuterului? "

"Avem cincizeci și șapte de nume doar în zona Romei și deja i-am eliminat pe cei care nu plătesc taxe și asigurare."

"Bine..."

"Am început să analizăm fiecare persoană în parte dar am ajuns abia la a treia, avem nevoie de timp, domnule comisar."

"Stai puțin, Piazza, caută doar printre orfani."

"Printre orfani, domnule comisar??!"

"Exact, din cei cincizeci și șapte elimină-i pe cei cu vârsta mai mare de cincizeci de ani, iar din cei rămași elimină pe cei care mai au un părinte în viață; cred că vor rămâne puțini. "

"Ok, mai devreme m-a sunat Parisi zicându-mi că ne întâlnim toți la șapte în biroul dumneavoastră, dar nu știu dacă reușesc să ajung."

"Ascultă, Piazza, pentru moment cere ajutorul Gardienilor Publici pentru a trece prin sită lista, apoi noi vom suna la fiecare primărie pentru a cere statutul familiar și orice alte date ce ne-ar putea interesa despre acele persoane. Ok?"

"Bine, atunci vin și eu imediat ce termin aici. "

"Perfect, pe mai târziu. "

Din comoditate pentru toți întâlnirea a fost mutată pentru ora opt în acea seară, dar deja cu un sfert de oră înainte de ora stabilită biroul lui Germano era plin.

Inspectorul Piazza îi pusese deja la curent pe ceilalți despre conversația avută cu comisarul în acea după amiază, iar faptul că acesta din urmă îi sugerase să urmeze un anume criteriu îi făcu pe ceilalți să intuiască apariția unor noutăți. Germano intră ultimul și începu să vorbească încă înainte de a lua loc.

"Ascultați toți, e foarte probabil ca băieții și fetele care luau lecții de pian și vioară de la Brandenburg să fie orfani; am vorbit în această după amiază cu maica stareță care de mulți ani conduce orfelinatul de la care maestrul primea des felicitări. Chiar ea îi indica maestrului numele persoanelor și le însoțea personal la casa Brandenburg. "

"A reușit maica să vă dea vreun nume?"

"Lucrează la asta, Angelo, mi-a mărturisit că nu reușește să își amintească de toți cei care de-a lungul anilor a avut contact cu maestrul, dar

m-a asigurat că probabil, uitându-se în vechile registre ale copiilor găzduiți de instituție, își va aminti vreun nume. În câteva zile vom avea lista."

"Și celelalte întâlniri, Vincent? "

"Prea puțin, primul, la centrul cultural, nu a putut să îmi spună prea multe, în schimb la clubul Tinerilor Artiști e doar o mascaradă pentru a stoarce fonduri statului, care bănuiesc că vor fi cheltuite pentru orice în afară de promovarea persoanelor talentate. "

În discuție interveni inspectorul di Girolamo și în numele lui Angelo Parisi.

"Noi, domnule comisar, încă mai cercetăm în legătură cu fetele Giulia și Valentina, care îi scriau maestrului dar încă nimic, am și confruntat numele cu lista lui Piazza, dar pare că niciuna nu are un scuter Aprilia."

"Am înțeles..."

"Eu, domnule comisar, am făcut ce mi-ați cerut să fac, am urmat indicațiile dumneavoastră și am reușit să elimin multe nume din acea listă. "

"Bine, foarte bine, și câți rămân acum?"

"Doar șase. "

"Ok, deci există în zonă șase persoane proprietare ale unui scuter Aprilia de culoare gri și al cărui număr de înmatriculare începe cu 7P și..."

"Mă scuzați, domnule comisar."

"Spune-mi, Piazza."

"În zonă e doar un fel de a spune, numele se referă la toată regiunea Romei, aproape un milion de..."

"Sigur, sigur, vroiam să spun că avem un număr bun de persoane de verificat fără să ne întindem prea mult, oricum știm și că nu au mai mult de cincizeci de ani și niciun părinte în viață..."

"Încă ceva..."

"Spune, Piazza."

"Am reușit să iau legătura cu diverse primării pe raza cărora domiciliază aceste persoane și mi-au dat și unele date sumare cu care aş putea să scurtez lista, dar le-am rugat să rămână la dispoziția noastră pentru eventuale informații, am făcut rău? "

"Ai făcut foarte bine, Piazza, acum va trebui să îi sunăm pe toți și să le cerem să ne trimită fișele sociale, fotografii și certificate de orice fel în privința asta. Mai bine ne punem imediat pe treabă așa încât să avem toate datele mâine dimineață. "

"Ok, domnule comisar."

"Deci voi doi, Venditti și Piazza, continuați să lucrați la asta în timp ce di Girolamo și Parisi vor continua căutarea fetelor Giulia și Valentina, nu avem altceva pentru moment. "

Vincent Germano, după ce terminară reuniunea și după ordinele date subalternilor săi, își acordă o jumătate de oră de singurătate întins pe fotoliul din biroul său și se gândi că era cazul să își sune soția aflată în vacanță de câteva zile, pentru a ști cum mergeau lucrurile la Amalfi și pentru a o asigura că în curând se va alătura și el restului familiei.

MARȚI, 9 IULIE

Ziua comisarului începu în forță. Un scurt circuit nocturn dezactivă ceasul deșteptător pe care Germano îl avea pe noptiera de lângă pat, dar clopotele de neoprit ale bisericii din apropiere reușiseră să îl trezească cu câteva minute de întârziere.

Vincent reuși oricum să ajungă la birou la ora stabilită, dar terminând îmbrăcatul în mașină și sărind peste micul dejun.

La opt și douăzeci în acea dimineață de vară se găseau toți din nou în jurul biroului comisarului, care fu ultimul intrat dar primul care deschise gura.

"Iată-ne cu toții, avem noutăți despre cei șase? "

Cel care a răspuns a fost inspectorul Piazza.

"Da, domnule comisar, acestea sunt fișele celor șase, aruncați o privire. "

Germano luă hârtiile din mâinile inspectorului și începu să analizeze fișă cu fișă. Constată cu părere de rău că printre cele șase persoane hu era nicio Giulia sau Valentina, ceea ce însemna că anchetele lui Parisi și ale lui di Girolamo nu erau decât piste moarte.

Oamenii comisarului rămaseră în așteptare ca acesta să se pronunțe; văzându-l trecând foarte rapid de la o fișă la alta, își imaginară că nu dura mult până la următoarele instrucțiuni.

Expresia comisarului se schimbă brusc când trecu cu privirea peste fotografia și datele unei anume Barbara Aversa. În acel moment ochii concentrați și vioi ai lui Germano se pierduseră privind în gol.

Continuă pentru câteva minute să își maseze cu degetele buzele cărnoase, ca și cum vroia să dea o formă mustăților pe care nu le avea; oamenii din jurul lui începură să își schimbe priviri pe furiș, încercând să ghicească ce se petrece în mintea lui Germano. În sfârșit fu inspectorul Parisi cel care rupse tăcerea.

"Vincent, ce se întâmplă? "

"Cum se definește, vorbind de muzică, ceea ce nu e în armonie cu restul și care creează inevitabile discordanţe?"

"De obicei se numește "o notă falsă", dar ce legătură are asta, Vincent?"

"Așteaptă puțin, Angelo, maestrul de obicei oferea lecții doar după amiază, nu?"

"Exact."

"Ascultați-mă cu atenție, tu, Angelo împreună cu di Girolamo și Venditti, întoarceți-vă la casa lui Brandenburg și percheziționaţi-o din nou, trebuie să mai fie alte scrisori ascunse pe undeva."

"Ultima dată ne-am uitat peste tot, Vincent. "

"Da, dar ați făcut-o urmărind o normală procedură de percheziție, de data asta trebuie să faceți altfel. "

"Adică? "

"Căutați în locurile de negândit, locuri care ar fi putut avea o semnificație deosebită pentru Brandenburg, uitați-vă și în spatele pianului. "

"În spatele pianului??!"

"Da, chiar acolo, trebuie să mai fie ceva, sunt sigur."

"Ok, o să te ținem la curent. "

"Bine, Piazza și cu mine în schimb vom merge la domnișoara Barbara Aversa, am impresia că e persoana potrivită care să ne clarifice multe lucruri...să ne mișcăm. "

Germano și oamenii săi părăsiră comisariatul la puține minute după acea ultimă frază și, urcându-se în două mașini, porniră fiecare în direcția propusă.

Primii ajunși la destinație fură Parisi, di Girolamo și Venditti; banda care delimita zona crimei fusese deja înlăturată, dar nu și sigiliile de la ușa principală. Cei trei intrară după ce lăsară girofarul aprins pe mașină, pentru a nu fi confundați cu niște hoți de apartament.

Percheziția nu începu imediat deoarece polițiștii erau indecișI asupra descifrării ultimelor cuvinte ale lui Germano, așa că își schimbară păreri și sfaturi despre cum să procedeze.

În timp ce cei trei colaboratori se apucau de treabă, comisarul lor găsea în sfârșit parcare într-o piață de lângă centrul vechi al orașului Castel Gandolfo.

Fata cu care urma să vorbească lucra la o agenție imobiliară aflată în apropiere; lui Germano și lui Piazza le trebuiră mai mult de zece minute, dar într-un final o găsiră.

Din stradă se putea vedea înăuntru; niciun client nu părea să fie în acel moment în agenție dar, înainte să intre, comisarul vru să se asigure că fata în chestiune era într-adevăr cea pe care o căutau.

Preț de câteva secunde Barbara Aversa ridică capul din spatele monitorului de care părea lipită, iar privirea sa întâlni pentru câteva momente pe cea a lui Germano, care se convinse de identitatea fetei.

Cei doi polițiști se pregătiră să traverseze strada pentru a intra în agenția imobiliară. O dată ajunși la ușă, comisarul îi făcu semn lui Piazza să aștepte afară, ceea ce îl surprinse pe inspector.

"Doar nu vă gândiți să intrați singur, domnule comisar...!"

"Ba da, Piazza, e mai bine să intru singur, iar tu rămâi aici și nu lăsa pe nimeni să intre, nici măcar pe proprietari, dacă te deranjează du-i să ia micul dejun, ok?"

"Pentru mine e ok, dar..."

"Stai liniștit, în cel mai rău caz o să pierd timp prețios pentru anchetă, crede-mă asta ar fi cel mai rău. "

"Ok, domnule comisar, aștept afară. "

"Bravo."

Înainte de a intra, Germano trebui să apese pe un buton situat în dreapta sa, iar sunetul soneriei o făcu din nou pe fată să ridice capul de la monitor pentru a privi în direcția comisarului.

Trecură câteva clipe până când Barbara Aversa decise să apese pe butonul de lângă mouse-ul său pentru a-i permite lui Germano să intre.

Când polițistul intră nu vru nici să zâmbească și nici să spună ceva, ci doar se apropie de biroul la care era așezată fata, așteptând ca ea să pronunțe primele cuvinte.

Barbara Aversa știa deja cine era Germano, privirile lor se întâlniră și cu altă ocazie, singurul lucru de care nu era sigură era motivul pentru care polițistul venise la ea.

"Pot să vă ajut cu ceva?"

Comisarul răspunse la acea întrebare cu o jumătate de zâmbet, care lăsa să se înțeleagă că nu se afla acolo ca să piardă timp.

"Mă întrebi dacă am nevoie de ajutor, dar...pe panourile de afară sunt informații despre case și apartamente așa de..."

"Să știți că dacă sunteți un nebun care vrea să mă deranjeze chem poliția! "

"Nu mă lua la mișto, tu știi cine sunt, și deci știi că poliția este deja aici..."

"Nu vă cred...și chiar dacă ar fi așa despre ce vreți să vorbim aici dacă nu despre case?"

"Bună întrebare, am trecut să te văd, Barbara, pentru că vroiam să vorbim puțin despre muzică, să zicem... despre o notă falsă? "

"Notă falsă? Dacă cineva e un bun muzician atunci hu știe ce înseamnă o notă falsă, poate doar definiția. "

"Dar nu e mereu așa, eu cred că se poate întâmpla oricui, chiar și marilor interpreți, mai ales când se avântă în lucruri noi, în partituri de care habar nu au."

"Eh, domnule comisar, există un început în toate..."

"Da, chiar și pentru crimă! "

Acea ultimă afirmație suspendă pentru câteva clipe dialogul celor doi, făcând-o pe fată să coboare privirea atât cât îi trebuia să încerce să redobândească controlul situației, dar controlul de acum era în mâinile lui Germano, numai că Barbara Aversa încă nu își dăduse seama.

Acea liniște plină de subînțeles fu întreruptă de inspectorul Piazza, care cu bătăi ușoare în ușa de sticlă pe unde se intra în agenția imobiliară, încerca să atragă atenția comisarului.

Atunci Germano se ridică de pe scaunul ocupat în ultimele minute și se îndreptă spre ușă făcându-i semn fetei să nu se miște.

"Ce e, Piazza?"

"M-au sunat chiar acum Gardienii Publici, avem noroc, există o amendă pentru scuterul fetei în dimineața în care a murit Brandenburg, mai precis la 9.36 minute pentru oprire în loc nepermis. "

"Maestrul a murit în jur de zece,deci vrei să spui că e imposibil ca..."

"Așteptați, domnule comisar, știți pe ce stradă a luat amendă fata?"

"Nu."

"În strada Beltrame, paralelă cu strada unde locuiți dumneavoastră și Brandenburg..."

"Perfect, Piazza, continuă să stai aici și nu lăsa pe nimeni să intre și sună la comisariat să ne trimită o patrulă cu cel puțin doi agenți."

"De acord. "

"Dar fă așa...spune-le agenților să nu se prezinte aici afară dacă eu nu am ieșit, ok? Spune-le să se oprească pe una din străzile alăturate și să fie pregătiți, e clar?"

"Foarte clar, domnule comisar."

Așadar Germano intră în agenția imobiliară și se așează pe scaunul lăsat liber puțin mai devreme.

"Să știți, domnule polițist, că nu e nevoie de aceste scene de film...le-am văzut deja, unde se văd copoii care intră și ies ca să provoace agitație persoanelor interogate și..."

"Așteptați, domnișoară, înainte de toate eu nu vă interoghez, asta e treaba magistratului, în al doilea rând vreți să știți despre ce am vorbit cu colegul de afară? "

"Sunt curioasă, spuneți-mi."

"Despre găsirea unei cozi de mătură mai deosebită, să spunem că aceasta a pierdut mult din culoarea originală, un roșu foarte aprins..."

Această frază o îngheță instantaneu pe Barbara Aversa, căreia de data asta nu îi mai era de folos să coboare privirea pentru a-și face iluzii că ar putea menține controlul asupra situației și se lăsă pradă suspinelor și ticurilor nervoase. Așadar comisarul continuă povestirea.

"Aproape de unde locuiesc eu, domnișoara Aversa, acum câteva zile s-a întâmplat ceva ce nu ar trebui să se întâmple niciodată, totul s-a întâmplat la doi pași de mine în timp ce eram întins comod în pat; acest ceva i se întâmplă lui Ralf Brandenburg, un muzician de faimă aproape mondială, care avea obiceiul de a ajuta copii și adolescenți dezavantajați pentru că sunt orfani sau abandonați;maestrul și-a pus la dispoziție tot ce avea, adică arta sa, astfel încât vreunul dintre ei să reușească în viață."

"Aici greșiți, domnule comisar, Ralf punea la dispoziție și pe sine însuși, nu doar arta sa..."

"Asta mi-am imaginat întâlnind pe cine l-a cunoscut...oricum printre elevii săi, acum mulți ani, nu am avut încă confirmarea exactă a anului, dar cred că maica Alberta o să îmi spună în curând... după cum spuneam, în acea zi o fată numită Barbara este dusă în casa maestrului deoarece are dotări muzicale superioare normei, apoi acea fată crește, are experiențele ei și crede că într-o bună zi se va putea căsători și își va întemeia o familie, dar continuă să ia lecții de la Ralf Brandenburg; maestrul nu reușește să intuiască cum acea tânără deja femeie în secret se îndrăgostise de el și cum nu reușea să se dezlipească de el..."

Suspine convulsive întrerupea când și când povestirea comisarului.

"Până când într-o zi decide să se confeseze maestrului în mod secret, în modul în care îi plăcea lui, cu o scrisoare de dragoste; începe așa un schimb

de corespondență, până când fata pradă geloziei începe să îl urmărească pe Brandenburg crezând că are o altă relație, postându-se chiar în fața casei sale, și a fost în una din aceste dăţi când fata de care vorbim vede ieșind din casă o altă tânără înaltă, brunetă, ce nu putea fi o elevă, deoarece el nu dădea lecții dimineața... "

"El îmi...eu știam deja..."

"Nu! Dumneavoastră nu știați chiar nimic, altfel maestrul ar fi în viață acum...pentru că fata care în acea dimineață de marți iese din casă, se urcă în taxi și pleacă este fiica maestrului avută acum mulți ani și abandonată chiar de Brandenburg, doar că asta, domnișoară Aversa, nu aveați cum să știți, așa că lăsați să treacă câteva zile și apoi decideți să vă prezentați la casa maestrului pentru a clarifica lucrurile, îmbrăcată așa cum v-ați îmbrăcat înîn dimineața asta, cu jeans și cămașă. O dată intrată, dorința de explicații este înlocuită de furie, așa că vă prefaceți că mergeți în bucătărie, poate pentru un pahar cu apă, și când vă întoarceți aveți în mână singurul obiect găsit la îndemână: o coadă de mătură. "

"De fapt îi cerusem lui Ralf să cânte melodia noastră, acea pe care o învățasem de mică și apoi eu..."

"Apoi îl ucideți, domnișoară, când vă dați seama ce ați făcut primul lucru a fost să vă duceți și să răvășiţi în sertarele unde maestrul ținea corespondenţa ca apoi să faceți să dispară cele scrise de dumneavoastră, dintr-un plic mare din care văzusem că lipseau multe...dar nu le atingeți pe celelalte, nici pe cele scrise în germană de la cea care se presupunea a fi amanta; bănuiesc că dumneavoastră nu știți deloc germană? "

"Nu...dar am auzit cum îl saluta pe Ralf acea fată în timp ce pleca, înțelesesem..."

"Dumneavoastră nu știți deloc germană pentru că altfel ați fi înțeles, citind acele scrisori, că acelea nu erau cuvinte scrise de o amantă focoasă, ci gânduri pline de afecțiune pentru un tată care nu mai este."

"Dacă mi-ar fi spus...!"

"De ce nu l-ați întrebat dumneavoastră? Ați comis o crimă oribilă doar bazându-vă pe aparențe, pe ceva ce pare dar nu e."

"Pot să vă întreb ceva înainte să îmi puneți cătușele, domnule comisar?"

"Spuneți! "

"Ați înțeles tot în acea zi? Acea dimineață când ne-am întâlnit în fața casei lui Ralf..."

"Nu, Barbara, în acea zi nu am înțeles chiar nimic, dar apoi mergând înainte...am încercat să reconstruiesc cursul lucrurilor și am intuit că atunci când v-ați întors acasă la șocul pentru ceea ce tocmai făcuserăţi se adăugă și dezamăgirea că nu ați luat tot ce era de luat din casa maestrului; când ați ajuns acasă, domnișoară, v-ați dat seama că scrisorile sustrase erau numai o parte din cele scrise lui Ralf, iar cele mai explicite probabil maestrul le păstrase în altă parte și de asta la câteva ore după omucidere v-ați întors la locul faptei, dar deja era prea târziu, poliția era deja acolo și dumneavoastră nu ați putut imventa o scuză mai bună pentru a vă justifica prezența, decât bolborosind ceva despre niște fantomatice lecții de muzică ce trebuia să luați în acea zi...dumneavoastră cântați la vioară? "

"Da, de unde știți? "

"Am înțeles acum cinci minute, uitându-mă la biroul dumneavoastră vedeți acolo aproape de imprimantă, ziarele au toate câte o vioară pe prima pagină, dar... în acea zi când ne-am întâlnit noi, v-ați prezentat la maestru fără instrument, cel puțin eu nu l-am văzut nici la dumneavoastră și nici pe scuter."

Comisarul se întoarse căutându-l cu privirea pe Gianni Piazza, căruia îi făcu semn cu capul spre patrula de poliție ce urma să intervină.

În acel moment, amândoi înțeleseră că discuția luase sfârșit, Barbara Aversa întinse pumnii apropiați astfel încât să fie încătușată, dar Germano i le coborî și cu un gest al capului o invită să îl urmeze afară.

O dată ieșiți în stradă, privirile celor doi polițiști se încrucișară din nou, iar Piazza se apropie de urechea șefului său.

"M-a sunat Parisi acum două minute...au găsit niște scrisori, domnule comisar...erau păstrate chiar în pian."

"A mai adăugat ceva?"

"Da, pentru că judecând după ceea ce au găsit scris, fetei i-ar trebui un avocat bun."

Barbara Aversa, pe drumul spre comisariat, nu încetă nicio clipă să îl privească cu ochi sfidători pe Vincent Germano. Doar când ajunseră la destinație și coborî din mașină, fata decise să vorbească.

"Ați ajuns destul de departe cu reconstrucția dumneavoastră, domnule comisar, dar coada de mătură e imposibil să o găsiți..."

"O să găsim și asta, nu vă faceți griji, ah...era să uit...vă anunț că peste puțin timp veți primi acasă o amendă pentru parcare în loc nepermis, ziua, ora și locul în care ați primit amenda cred că le știți deja ..."

MIERCURI, 10 IULIE

Primul telefon al zilei dat de comisar fu către maica Alberta, în primul rând pentru a o opri din căutarea numelor elevilor și în al doilea rând pentru a cere câteva informații înîn plus despre Barbara Aversa, care tocmai în acel lof avusese posibilitatea să își joace a doua carte a vieții sale, dar care apoi trimisese pe apa sâmbetei în mod dramatic totul.

Al doilea telefon tocmai urma să îl dea Germano, dar decise să pună înapoi receptorul, și căută în sertarele biroului său o bucată de hârtie care să nu aibă logo-ul chesturii. Destinatara acelor câteva rânduri era probabil deja la curent cu noutățile în cazul Brandenburg.

În bilet scria așa: " Mulți filosofi continuă să repete că viața este făcută din întâlniri și se merită să le trăim din plin, cred că așa ar trebui să fie atunci când două persoane se reîntâlnesc după mulți ani, chiar dacă întâlnirea lor este de prea scurtă, mult prea scurtă. "

Germano băgă biletul într-un plic și începu să scrie fără nicio dificultate adresa destinatarei: Corinna Adler

Comentariul dumneavoastră şi recomandările prin viu grai vor avea o influenţă pozitivă

Comentariul dumneavoastră şi recomandările prin viu grai sunt cruciale pentru orice autor de succes. Dacă v-a plăcut această carte, vă rugăm să lăsaţi un comentariu, chiar dacă ne lăsaţi doar un rând sau două şi spuneţi-le prietenilor dumneavoastră despre ea. Veţi ajuta astfel autorul să vă ofere noi titluri şi le veţi da ocazia şi altora să se bucure de carte.

Vă mulţumim mult pentru sprijinul dumneavoastră !

Căutați și alte lecturi deosebite?

Cărțile dumneavoastră în limba dumneavoastră

Babelcube Books ajută cititorii să găsească lecturi deosebite. Joacă un rol de mijlocitor, conectându-vă cu următoarea dumneavoastră carte.

Colecția noastră cuprinde cărți produse la Babelcube, piața de desfacere care conectează scriitori independenți si traducători și le distribuie cărțile în numeroase limbi pe plan mondial. Cărțile pe care le veți găsi au fost traduse, astfel încât să puteți descoperi lecturi incitante în limba dumneavoastră.

Suntem mândri să vă prezentăm cărțile lumii.

Daca vreți sa aflați mai multe despre cărțile noastre, răsfoiți catalogul nostru și

înscrieți-vă la buletinul nostru informativ pentru a afla despre cele mai noi apariții pe piață, vizitați pagina noastra de internet:

www.babelcubebooks.com